

TAX. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1982

ΕΤΟΣ ΛΕ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 793

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10 — Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 36.28.280

ΠΡΩΘΙΕΡΑΡΧΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἀθήναι τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1982 (Π.Η.)

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν
καί πάσης Ἑλλάδος

Π ρ ὀ ς

Ἀπαντας τοὺς εὐσεβεῖς Πιστοὺς ἡμῶν,
Κληρικοὺς τε καὶ Λαϊκοὺς συνεργάτας ἐν
τῷ Ἱερῷ ἔργῳ τῆς Κατηχήσεως.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,
Τιμιώτατοι Πατέρες, εὐλαβεῖς Κατηχηταὶ καὶ Κατηχήτριαι
καὶ Μαθητιῶσα Νεότης ἡμῶν.

Τὸν μῆνα Ὀκτώβριον, κατ' ἔτος, μετὰ τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν Δύναμιν τοῦ Αἰωνίου Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἀρχιδιδασκάλου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀνοίγουν καὶ πάλιν αἱ Πύλαι τῶν Κατηχητικῶν μας σχολείων, τῶν εὐλογημένων σχολείων τοῦ Χριστοῦ, «τῶν Κυριακῶν σχολείων», ὡς ἦτο καὶ παλαιότερον γνωστά, εἰς τὰ ὁποῖα πᾶς τις μαθητὴς, ἢ, μαθήτρια εὐρίσκουν «τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας», καὶ τὴν Κρυσταλλίνην Πηγὴν δι' ἧς ὁρροῖζονται ἀφθόνης καὶ σωτηρίως αἱ εὐπλαστοὶ ψυχαὶ τῶν παιδῶν καὶ τῶν νέων μας.

Περὶ τῆς ἀξίας, τοῦ Ἱεροῦ τούτου Θεσμοῦ καὶ τῆς σκοπιμότητος τῶν παρ' ἡμῖν Κατηχητικῶν σχολείων, ὅλων τῶν Τύπων, πολλάκις ἐδόθη ἡμῖν ἡ εὐκαιρία καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ποιμαντορίαν, ἀναλυτικῶς καὶ διεξοδικῶς νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ νὰ ἀποδείξωμεν τὴν ὑψίστην σημασίαν καὶ ἀξίαν τοῦ Πανιέρου τούτου ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ ὁποῖον ἔχει τὰς ρίζας εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἐποχὴν τοῦ Σωτῆρος μας. Διότι δι' αὐτοῦ τοῦ ἔργου, δίκην ἱερᾶς Χοάνης, διοχετεύεται εἰς τὴν Φιλτάτην μας Πατρίδα ὁ, τι ἀξιον καὶ ὑγιὲς μέσα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν, ἦτοι, ἀξια τέκνα, ἀληθεῖς καὶ γνησίους χριστιανούς πολίτας, πλημμυρισμένους μετὰ τὰ ἀγνό-τερα αἰσθήματα, ὀπλισμένους καὶ θωρακισμένους μετὰ ἀρετὰς τὰς ὁποίας ἐβίωσαν κατὰ τὴν φοίτησίν των εἰς τὰ «Κυριακὰ» σχολεῖα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Διὰ τοῦτο καὶ πάλιν παρακαλοῦμεν πατρικῶς τοὺς καλοὺς καὶ ἐνθουσιώδεις συνεργάτας ἡμῶν, Κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, ἀνδρας καὶ γυναῖκας, ὅπως καὶ πάλιν ἀναλάβουν τὸ ἔργον τῆς διακονίας τῆς Ἱερᾶς Κατηχήσεως καὶ μάλιστα κατὰ τὴν κρίσιμον καὶ παγερὰν ταύτην ἐποχὴν τῆς ἀμαρτίας τὴν ὁποίαν ζῶμεν ἥτις ὁσημέραι κερδίζει ἔδαφος καὶ ἔχει λάβει ἀνησυχητικὰς διαστάσεις.

Εἶναι ἀληθὲς καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεδειγμένον ὅτι, σήμερον εἶναι ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, πρὸς ἀναθέρμασιν τῶν καρδιῶν τοῦ Παίδου καὶ τοῦ νέου, ποὺ πλήττονται σήμερον ὑπὸ ὑποούλων καὶ ἀθεϊστικῶν συνθημάτων τὰ ὁποῖα ἐξαπολύουν διάφοροι ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμῶν.

Εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφισβήτησεως, ὅτι, τὰ Κατηχητικὰ σχολεῖα εἶναι συνέχεια καὶ προέκτασις τῶν παλαιῶν ἐκείνων λαμπρῶν «ΚΡΥΦΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ», διότι ναι μὲν, δὲν ὑπάρχουν σήμερον Ἀγαρηνοὶ διώκται, ἀλλὰ δυστυχῶς, πικρὸν τὸ εἰπεῖν, ὑπάρχουν ἀνθρωποὶ βαπτισμένοι καὶ μυρωμένοι ἐν ὀνόματι τῆς Ἀγίας Τριάδος, οἵτινες, κρίμασιν οἷς οἶδεν, μόνον ὁ Κύριος, τυγχάνουν σφοδροὶ πολέμιοι μετὰ μανίας πολλῆς, κατὰ τοῦ ἀγίου καὶ σωτηρίου τούτου Θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

Προσκαλοῦμεν διὰ τοῦτο τοὺς φιλοτίμους καὶ ἀκουράστους ἐργάτας τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου, τοὺς προσφιλεῖς ἡμῖν Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τοὺς ἀνιδιοτελεῖς καὶ εὐσεβεῖς Κατηχητὰς καὶ Κατηχητρίας καὶ πάντας τοὺς δυναμένους νὰ συμβάλουν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὸ ἔργον τῆς Κατηχήσεως τῶν παιδῶν καὶ τῶν νέων μας, ὅπως ἐπικοινωνήσουν μεθ' ἡμῶν, ἢ, μετὰ τῶν Γραφείων ἡμῶν (ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32) πρὸς λῆψιν τοῦ διοριστηρίου Γράμματος καὶ πρὸς πλήρη ἐνημέρωσιν των.

Πεποίθαμεν ὅτι καὶ ἐφέτος δὲν θὰ ὀκνήσουν οἱ καλοὶ ἡμῶν Συνεργάται νὰ συμβάλουν ὥστε νὰ δώσωμεν τὰς καταλλήλους ἀπαντήσεις, ἐξ ἀπόψεως Ὁρθοδόξου Κατηχήσεως, εἰς ὅλα τὰ ἱστορικά, πνευματικά, κοινωνικά καὶ μεταφυσικά προβλήματα τῆς συγχρόνου Νεότητος. Εἴμεθα δὲ βεβαίως, μικροί! Ἀλλὰ οὐδεὶς ἄς μὴ λησμονῇ ὅτι «Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς μοι ὁ Κύριος εἰς σωτηρίαν», (Ἐξοδ. 15, 2). Ἄς μὴ λησμονῶμεν ὅτι, εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, βοηθεῖ ἡ ΠΙΣΤΙΣ τοῦ λαλοῦντος καὶ ὁ ἐσωτερικὸς αὐτοῦ ἐνθουσιασμός, ἀπότοκος τοῦ ἀκραδάντου αὐτοῦ πεποισθήσεως ὅτι «Παρὰ Κυρίου σοφία καὶ δύναμις, αὐτῷ βουλή καὶ συνέσις» (Ἰωβ 12, 13).

Ἐμπρὸς λοιπόν, Πατέρες, Ἀδελφοὶ καὶ Συνεργάται ἡμῶν!

Ἐμπρὸς ἐπὶ τὸ ἔργον! Ἄς τεθῇ τὸ πνευματικὸν ἄροτρον ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, τὰς ψυχὰς τῶν παιδῶν μας. Ἐνωμένοι διὰ ὁμοψύχου συνεργασίας καὶ τῶν θερμῶν πρὸς Κύριον προσευχῶν μας, ἄς διδάξωμεν τὴν Νεότητά μας, τὴν μεγάλην τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἀλήθειαν. «Τέκνον, ἐκ νεότητός σου ἐπέλεξαι παιδείαν Κυρίου καὶ ἕως πολιῶν εὐρήσεις σοφίαν». (Σοφ. Σειρ. 6, 18). Τότε θὰ πραγματοποιῇται καὶ ὁ ἅγιος τοῦ Κυρίου πόθος. «Ἄφετε τὰ παιδιά ἐλθεῖν πρὸς Μὲ καὶ μὴ κωλύετε αὐτά», τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης πάντων Ὑμῶν
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΑΘΑΝΑΤΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ἄν ἀγαπᾷς τὸ παιδί μὴ τοῦ στερήσης τὴν μεγαλύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς του, νὰ γνωρίσῃ βαθειὰ τὸν Χριστὸν γιὰ νὰ γίνῃ ὁ καλύτερος φίλος τῆς ζωῆς του. «Ι. Ἀμβρόσιος».

ΓΕΝΙΚΟΝ «ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ» ΤΑΜΕΙΟΝ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθ. Πρωτ. 2003

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ

Πρὸς τοὺς
Εὐσεβεστάτους Ἐφημερίους καὶ ἐντιμοτάτους
ἐκκλησιαστικοὺς ἐπιτρόπους τῶν εἰς τὸ
Γενικὸν Ταμεῖον ἀνηκόντων Ἱερῶ Ναῶν

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ
εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Παρ' οὐδενὸς πλέον ἀμφισβητεῖται ὅτι ἡ σταθε-
ρὰ ἀνοδικὴ πορεία τοῦ οἰκονομικοῦ τομέως τοῦ
Γενικοῦ Ταμεῖου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γ.Ο.Χ. Ἑλλά-
δος, συντελεσθεῖσα διὰ τῆς συμπαραστάσεως τοῦ
εὐσεβοῦς μας λαοῦ, δίδει τὴν δυνατότητα εἰς τὴν
Διοίκησιν, τῆς ἀναγέρσεως, ἐπεκτάσεως καὶ συντη-
ρήσεως τῶν Ἱερῶν Ναῶν, βοηθείας ἀναξιοπαθούν-
των Κληρικῶν ἀναλωθέντων εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς εὐσε-
βείας Ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα, οἰκονομικῆς συμμετο-
χῆς εἰς Ἐθνικοὺς σκοποὺς ὡς καὶ εἰς ἑτέρας κοι-
νωνικὰς δραστηριότητας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐχομεν ἐπανειλημμένως τονίσει ὅτι ὁ Ἱερὸς
Ναὸς πρέπει νὰ διοικῆται συλλογικῶς καὶ ἐν πνεύ-
ματι Χριστοῦ, ὑπὸ τὴν προεδρίαν δὲ τοῦ ἐφημερίου,
ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ θὰ λαμβάνῃ ἀποφάσεις
νομίμους καὶ κανονικὰς, τηρουμένων ἀπαραιτήτως
τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας
Λογιστικῶν καὶ Διαχειριστικῶν κανόνων, εὐνόητον
δὲ τυγχάνει ὅτι παράλειψις τῶν ἀνωτέρω συνεπά-
γεται πλὴν τῶν ἄλλων καὶ ποινικὰς κυρώσεις.

Ἰδιαίτερα ταμεῖα Ἐκκλησιαστικοῦ Χρήματος, ὑ-
πὸ τῶν Ἱερῶν Ναῶν, εἰσπραχθέντος διὰ τῆς ἐκδό-
σεως ἀποδείξεων, ἢ παρανόμως ἀνευ τοιούτων καὶ
χρησιμοποίησις τούτων κατ' αὐθαίρετον τρόπον, ὅχι
μόνον δὲν ἐπιτρέπεται ἀλλὰ συνιστᾷ καὶ ἀδίκημα
τιμωρούμενον αὐστηρότατα ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ Νό-
μου. Βεβαίως τὰ συγκεντρούμενα χρήματα θὰ χρη-
σιμοποιοῦνται πάντοτε διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱεροῦ
Ναοῦ, δι' ὃν συνεκεντρώθησαν, ἀλλὰ κατόπιν ἀπο-
φάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ
Ταμεῖου. Ἡ ἀπόδοσις λογαριασμοῦ εἰς τὴν Κεντρι-
κὴν Ὑπηρεσίαν «Λογιστήριον» τῶν αὐτῶ εἰσπρατ-
τομένων, δὲν δύναται νὰ βραδύνῃ πέραν τῶν δύο
μηνῶν. Δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας νὰ τονίσωμεν ὅτι
ἡ ἀπόδοσις λογαριασμοῦ ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν

Ἐπιτροπῶν πρὸς τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν διὰ
Κηροδοσίαν, Δισκοφορίαν δὲν πρέπει νὰ βραδύνῃ
πέραν τῶν τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως
ἐκάστου μηνός. Ἀπαραίτητος τυγχάνει ἡ ὑπαρξίς
σαφοῦς εἰκόνης τῆς περιουσιακῆς καταστάσεως τῶν
Ἱερῶν Ναῶν, διὰ τῆς τηρήσεως τοῦ ὑπὸ προη-
γουμένης ἐγκυκλίου μας καθορισθέντος εἰδικοῦ
βιβλίου Ἀπογραφῆς.

Διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ ὡς ὑπὸ τοῦ Νόμου
καθορίζεται παρακαλοῦμεν ὅπως ἅμα λήψει παρού-
σης προβῆτε εἰς Α Π Ο Γ Ρ Α Φ Η Ν ἀπάσης τῆς
κινητῆς περιουσίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἤτοι: Ἐκκλη-
σιαστικῶν ἐπίπλων, εἰκόνων, Ἱερῶν σκευῶν, ἀφιερω-
μάτων κ.τ.λ. περατοῦμένης τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς
30ης Ἰανουαρίου 1983, ὅτε καὶ θὰ ὑποβληθῶσι εἰς
τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν τὰ συνταχθησόμενα
πρωτόκολλα ἀπογραφῆς ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐκά-
στης ἐκκλησίας, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Ἐφημερίου
ὡς προέδρου καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτρόπων ὡς
μελῶν.

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιτροπὴν συνιστῶμεν ἰδιαίτε-
ραν ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν διὰ τὴν λεπτομερῆ
περιγραφὴν, καταμέτρησιν, καταγραφὴν καὶ ἐκτί-
μησιν τῶν ὑφισταμένων κατὰ τὴν 31.12.1982 πε-
ριουσιακῶν στοιχείων, πρὸς διαπίστωσιν τῆς ὑπάρ-
ξεως αὐτῶν ὡς ἀναγράφονται ἐν τοῖς βιβλίοις.

Εἶναι περιττὸν νὰ τονίσωμεν πόσον ἐπωφελὴς
εἶναι διὰ τὰ συμφέροντα τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ἡ
κατ' ἔτος ἀπογραφὴ τῆς κινητῆς περιουσίας τούτων,
ἣτις ἐδημιουργήθη διὰ θυσιῶν καὶ στερήσεων τῶν
εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

Ἀναμένομεν τὴν ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβεστέραν
ἐκτέλεσιν τῶν ἀνωτέρω, ἐπευλογοῦντες πάντας ὑ-
μᾶς πατρικῶς.

Ὁ Πρόεδρος
+ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Κρίσεις Ἱερᾶς Κοινότητος διὰ τὸ ὀρθόδοξον περιοδικὸν «Ἁγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμένιτης»

Ἡ συνεχίζουσα τὴν γνησίαν παράδοσιν τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ μηδέποτε ἐξελθόντες ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, σημερινὴ διωκομένη ἐκκλησία μας ἀγαπᾷ ὑπερβαλλόντως τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Ἀγιορεῖται πατέρες ἅμα τῇ μεταρρυθμίσει τοῦ ἑορτολογίου τῶν Πατέρων κατῆλθον ἐκ τῶν ὑπορειῶν τοῦ Ἀθωνος, ἀφήσαντες τὰ ἐρημητήριά των καὶ τὴν ἡσυχίαν των διὰ νὰ ἀγωνισθοῦν ὑπὲρ τῆς ἀνοθεύτου καὶ ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας μας.

Διὸ καὶ ἀξίζει κάθε σεβασμὸς καὶ ἔπαινος εἰς τὰς Ἀγιορεῖτας Πατέρας οἵτινες εὐχαρίστως ἀπεδύθησαν εἰς ἀτρύτους ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς πανταχόθεν βαλομένης πίστεώς μας.

Τὸ τι ὑπέστησαν εἰς τὴν ἀρχὴν, τοῦ τότε Ἱεροῦ ἀγῶνος, δὲν εἶναι τῆς παρούσης στιγμῆς νὰ τὸ περιγράψωμεν. Ἐχουν γραφεῖ ἄρκετὰ βιβλία καὶ ἔχουν ἐκδοθεῖ περιοδικὰ καὶ ἔχουν δημοσιευθεῖ ἄρθρα περιγράφοντα τοὺς ἄθλους τῶν Ἀγιορειτῶν πατέρων.

Καὶ σήμερον ἡ Ἐκκλησία μας ἀποβλέπει εἰς τὴν δύναμιν καὶ ἐνίσχυσιν διὰ τῶν ἀενάων προσευχῶν διὰ τῆς ταλαιπωρίας καὶ ἐμμονῆς εἰς τὴν πατρίαν εὐσέβειαν τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ λοιπῶν Ἀγιορειτῶν Ζηλωτῶν.

Ἡ ἀγάπη μας δὲ ἐπεκτείνεται καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἀγιορειτικὰς Μονὰς καὶ εἰς ὅλους τοὺς Ἀγιορεῖτας Πατέρας. Λυπούμεθα διὰ τὴν καθυστέρησιν τους εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ ὁσημέραι αὐξανομένη «πρόοδος» τῶν Οἰκουμενιστῶν ἀπὸ παράβασιν εἰς παράβασιν ἀπὸ πτώσιν εἰς πτώσιν τῆς πίστεως μᾶς ἐμβάλλει εἰς σκέψιν τὸ διατὶ οἱ Ἀγιορεῖται Πατέρες δὲν ἀντιμετωπίζουν σύσσωμοι τὴν δεινὴν λαίλαπα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἥτις πνέει ἐπικινδύνως εἰς τοὺς νεοημερολογητικοὺς κόλπους.

Ἀντὶ ὅμως νὰ ἴδωμεν στουδιτικοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, βλέπομεν μίαν «Ἀνακοίνωσιν τῆς Ἱ. Κοινότητος τοῦ Ἀγ. Ὁρους».

Ἡ «ἀνακοίνωσις» αὕτη ὅπως ἐπισήμαναν καὶ θρησκευτικὰ περιοδικὰ ἐξαπολύει δριμύτην κατηγορίαν κατὰ τοῦ περιοδικοῦ «ΑΓ. ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΙΤΗΣ», τοῦ ἐκδότου αὐτοῦ Ἱακώβου Μοναχοῦ καὶ ἐναντίον τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων.

Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη ὅπως ἐπισήμαναν καὶ ἄλλα θρησκευτικὰ περιοδικὰ, ἐπιτίθεται μετὰ πρωτοφανοῦς ἐμπαθείας καὶ ὀνομάζει τὸ Ὁρθοδοξότατον περιοδικὸν τοῦτο «Κίτρινον τύπον».

Ἡμεῖς καθὼς γνωρίζομεν τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐκδιδόμενον ἀπὸ πτωχοῦς ἐρημίτας καὶ ἀσκητὰς ἀγωνίζεται στεντορεῶς ἐναντίον πάσης αἰρέσεως καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναλλοιώτου τῆς Ἀγιορειτικῆς Παραδόσεως. Στόχος του εἶναι, ἡ ταπεινὴ διακονία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἀγ. Ὁρους.

Ὁμιλεῖ καθαρά, ἀνιδιοτελῶς καὶ κατηγορεῖ συγκεκριμένα πρόσωπα καὶ πράγματα.

Οὐδένα συκοφαντεῖ ἢ διαβάλλει. Ἀλλὰ ὑπηρετεῖ πιστῶς τὴν ἀλήθειαν.

Θὰ ἐδεχώμεθα νὰ ὑποδείξῃ, ὅπως ἐπισημαίνει καὶ ὁ Ὁρθόδοξος τύπος «ἀνακριβείας» καὶ τότε θὰ συμφωνοῦσαμεν μὲ τὴν Ἱ. Κοινότητα, ἢ ὅποια κατηγορεῖ ἀορίστως.

Αἱ ἐξοντωτικαὶ αὗται διαφωνίαι δὲν ἐπιτρέπονται ἐν Ἀγίῳ Ὄρει. Οἱ ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν Ὁρθόδοξίαν ἐὰν δὲν τιμῶνται τουλάχιστον δὲν πρέπει νὰ διώκωνται καὶ κατηγοροῦνται κατὰ τοιοῦτον τρόπον.

Ἡμεῖς ὅταν ἐπληροφορήθημεν τὴν ἀνακομιδὴν τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ πρώτου τοῦ Ἀγ. Ὁρους, ἐπὶ Πατριάρχου Βέκκου κτανθέντος, ἠλπίζαμεν πῶς τὸ Ἅγιον Ὄρος θὰ ἐμμεῖτο τὸν Ἅγιον Κοσμᾶν καὶ θὰ καταίσχυνεν τοὺς Λατινόφρονas καὶ Οἰκουμενιστάς. Παρὰ ταῦτα εἶδωμεν ὅχι μόνον μιμηταὶ δὲν γίνονται, ἀλλὰ διώκουν καὶ τοὺς Ὁρθόδοξους καὶ κατηγοροῦν τοὺς ἀγωνιζομένους διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Δι' ὃ πολὺ ἐλυπηθήμεν. Καὶ τὸ λυπηρὸν εἶναι ὅτι ἡ Ἱερὰ Κοινότης κομπάζει διὰ τὴν τοιαύτην ἀνακομιδὴν καὶ θέλουν καὶ τὸν Ἅγιον Κοσμᾶν συμπάραστάτην εἰς τὸ ἔργον των.

Μόνον ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῶν ἀγῶνων ἐπὶ Βέκκου ἐν τῇ παναιρέσει τοῦ Οἰκουμενισμοῦ βλέπομεν ἡμεῖς ὡς ἀναγέννησιν τοῦ Ἀγ. Ὁρους τὴν ἐπ' ἀνδρωσιν. Ἐν ἐναντία περιπτώσει ὅχι μόνον ἀνανέωσι δὲν γίνεται ἀλλὰ καὶ κρίμα λήφονται ὡς γνόντες καὶ μὴ ποιήσαντες, παρασύροντες καὶ τὸν λαὸν εἰς τὸν ὀλεθρον τῆς παναιρέσεως τοῦ ἐπαράτου Οἰκουμενισμοῦ.

Εὐχόμεθα διαπύρως ὅπως οἱ μὴ Ζηλωταὶ Ἀγιορεῖται Πατέρες κατανοήσουν τὴν θέσιν, τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν εὐθύνην ἐναντι τοῦ Θεοῦ καὶ ἀναθεωρήσουν τὴν χλιαρὰν στάσιν των ἐναντι τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἵνα ἀναβιώσουν, τοὺς ἐπὶ Βέκκου ἀγῶνας, ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τῶν ἐκείνων Ἱερῶν μαρτύριον. ΑΜΗΝ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΑΜΩΜΟΣ...

“Ας μάθουν όλοι όσοι διακυρύττουν ότι ο Χριστιανισμός των παραδόσεων τερματίζεται, και ότι η θρησκεία των πατέρων μας, εξαφανίζεται και η Έκκλησία σβήνει, ότι και πολλοί άλλοι πριν απ’ αυτούς μέσα στην πορεία των δύο χιλιάδων χρόνων μέχρι σήμερα το διεκήρυξαν αυτό με βεβαιότητα καταπληκτική, αλλά διαψεύστηκαν τρομερά, ως ο διώκτης και θηριώδης αυτοκράτωρ της Ρώμης Διοκλητιανός και λοιπά. Κι «αυτοί συνεποδίστηκαν και έπεσαν, ήμεις δε ανέστησαν και ανωρθώθημεν» (ψαλ ΙΘ’ 9). “Ας μάθουν ακόμη, άφου το άγνοούν ή άφου δεν το πιστεύουν, πως ή Χριστιανική μας Έκκλησία είναι Θεοσύστατο κι έπομένως αιώνιο καθίδρυμα «Και πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής. Ματθ. 18, σύμφωνα με την άψευδη βεβαίωση του Θεανθρώπου ίδρυτού της. “Όλοι αυτοί οι έχθροι της Έκκλησίας και της πατρίδος κάνουν πολύ μεγάλο λάθος, αν νομίζουν πως Έκκλησία είναι μόνο οι Άρχιερείς κι οι λοιποί κληρικοί της. “Ας μάθουν πως Έκκλησία είναι ο Χριστός, σαν κεφαλή της, που παρατείνεται σ’ όλους τους αιώνες (έβρ. ιγ8), και σαν σωμα της όσοι άνθρωποι, χριστιανοί όρθόδοξοι, κληρος και λαός, φέρουν ανεξίτηλα την σφραγίδα Του, δηλ. είναι εύσεβείς ταπεινοί, πιστοί κι ελεύθεροι. Δεν άρνουμεθα βέβαια, πως στη διαδρομή των 20 αιώνων κληρικοί ή χριστιανοί (λαϊκοί) φάνηκαν ανάξιοι και πρόδωσαν με την διαγωγή τους, όπως ο Ιούδας, τον Κύριο. “Όμως ή Έκκλησία παραμένει ανεπηρέαστη απ’ τις όποιες δήποτε αυτές πτώσεις. Είναι και παραμένει για πάντα, «Άγία και άμωμος», χωρίς «σπίλον ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων» (Έφεσ. ε’, 27). Γι’ αυτό δεν χωρεί καμιά δικαιολογία σ’ όσους τάχουν με την Έκκλησία, εξ αίτίας κακών κληρικών, και την άποκρούουν. Και έρωτώμεν φταίει ή ιατρική σαν έπιστήμη, αν μερικοί γιατροί φάνηκαν κατά καιρούς ανάξιοι της; Μήπως στην άρρώστεια μας άπορρίπτουμε τις πολύτιμες υπηρεσίες της, επειδή έτυχε ν’ άκούσωμε για σκάνδαλα κάποιων γιατρών; δεν θα ήτο αυτό μια αυτοκαταδίκη μας; “Άλλο Έκκλησία, με τους καλούς κληρικούς της, κι άλλο κακοί κληρικοί.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ-ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ
Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

«Δεί τους νέους πάντα έχουν ξένα τα φαύλα, μάλιστα δε αυτών, όσα έχει ή μοχθηριαν, ή, δυσμέλειαν». (Ευβουλίδης)

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Το κενό που αφήνει στην ψυχή ή έλλειψις της θρησκευτικής πίστewς δεν αναπληρώνεται με τίποτε. “Ηθέλησαν πολλοί - πολλά και διάφορα μέσα και τρόπους να χρησιμοποιήσουν και με ποικίλα υποκατάστατα να καλύψουν το κενό.

“Η ψυχή του ανθρώπου είναι πλασμένη να ζή με το αγαθό και όχι με τα αγαθά, και αγαθό είναι μόνον ο Θεός. “Όλα τα άλλα είναι δικά του αγαθά, τα δημιουργήματα και όχι ο δημιουργός είναι τα δώρα, και όχι ο δωρητής. Είναι παρατητημένο και έπιστημονικά εξακριβωμένο πως ή άπώθησις του θρησκευτικού συναισθήματος είναι ή έρήμωσις της ψυχής, είναι το σταμάτημα της πηγής που ζωογονεί τον ψυχικό μας κόσμο. “Όταν ξεφεύγωμε από την θρησκεία είναι σαν να κόβωμε τις ρίζες του δένδρου.

“Όταν ζητούμε να άποσπαστούμε από την πίστι είναι σα να άφαιρούμε τα θεμέλια μιας οικοδομής και να βλέπωμε σε λίγο σωριασμένα έρείπια και συντρίμματα.

“Εκείνο που τονίζει ο λόγος του Θεού στον άρχαίο προφήτη «Κύριε οι μακρύνοντες έαυτούς από σου άπολούνται», δεν έχει μόνο μια πλατειά ήθικη και κοινωνική σημασία. “Έχει άξία ψυχολογική.

“Η φυγή από την πίστι μας στο Θεό είναι ή έφοδος από το λιμάνι, και στη συνέχεια ή ταραχή, ή τρικυμία, το πέλαγος, ή ψυχική άκαταστασία, τα κύματα των παθών, οι άνεμοι των άρνητικών θεωριών, ο κίνδυνος του συντριμμοῦ, ή άπώλεια του προσανατολισμοῦ οι μύριοι άλλοι κίνδυνοι, που κάνουν πιθανώτερο το ναυάγιο και περισσότερο βέβαιη την καταστροφή. “Η ψυχή μας άδελφοί δεν είναι πλασμένη για σκοτάδι ούτε την ικανοποιούν και την αναπαύουν τα εγκόσμια και ανθρώπινα φώτα, όσο κι αν είναι άπαραίτητα σαν φιλοσοφία, σαν έπιστήμη, σαν πολιτισμός. “Η ψυχή μας είναι ένας δέκτης του θείου πομποῦ της αιωνιότητος και της πνευματικής υπερβατικότητος, για να άνακρούη τη μουσική και την άρμονία της θείας μεγαλωσύνης και τους ρυθμούς της πνευματικής χαρᾶς και ερήνης. “Η πίστις στο Θεό και μάλιστα ή Χριστιανική θρησκεία, άσκει την πολυτιμότερη και ισχυρότερη επίδρασι στην ψυχή και βοηθεί στη δημιουργία άρμονίας και ερήνης του πνεύματος τόσο άπαραίτητης στην ύγεία, στη δύναμη και στην ευτυχία του ανθρώπου. Δεν μπορούμε να μιλούμε για ύγιεινή του πνεύματος, χωρίς να λαμβάνεται υπ’ όψιν το θρησκευτικό

συναίσθημα και οι επιδράσεις του στη διάλυση των ψυχικών συμπλεγμάτων, στην απελευθέρωση από τα πάθη και στην ήθικη και πνευματική εξύψωση σε ιδανικά ύψηλα και αισθήματα αγία. Ἡ χαλάρωση της πίστεως στη ψυχή του ανθρώπου καταστρέφει την ἀγκυρα και την πυξίδα στο ταξίδι της ζωῆς και ἀφήνει στο πέλαγος της ἀπογνώσεως στο χάος, χωρίς σωσίβιο, χωρίς ἐλπίδα. Καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος οἱ ψυχικὲς ἀνωμαλίες καὶ τὰ ἠθικὰ ναυάγια στὶς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων ὀφείλονται στὴν ἔλλειψη θρησκευτικότητος. Μὲ ἱατρικὲς συμβουλὲς συνταγὲς καὶ φάρμακα, ψυχαγωγίες καὶ τόσα ἄλλα μὲ τὰ ὁποῖα προσπαθεῖ νὰ βρῇ τὴν ψυχικὴ ὑγεία καὶ γαλήνη ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος δὲν πετυχαίνει τὸ στόχο του, γιατί λείπει τὸ βασικότερο στοιχεῖο τῆς ζωῆς τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα, ποὺ ὑψώνει σὲ ὑψηλὲς σφαῖρες ιδανικῶν, στοὺς κόσμους τῶν ἀξιών στὴ ζωοποιὸ θεία χάρι ποὺ καταρδεύει τὴν ψυχή καὶ καρποφορεῖ τὴν εἰρήνη καὶ τὴν χαρά. Γιὰ νὰ αἰσθάνεται κανεὶς ἀληθινὴ χαρὰ καὶ εὐτυχία πρέπει νὰ αἰσθάνεται μέσα του πραγματικὴ πίστη καὶ ἀφοσίωση στὸ Θεὸ ποὺ γαληνεύει τὰ κύματα τῆς ἀνησυχίας καὶ ἀβεβαιότητος, σταματᾷ τοὺς ἀνέμους τῆς πνευματικῆς ἀναρχίας, τὶς θύελλες τῶν κατωτέρων ὁρμῶν καὶ ἐνστίκτων καὶ τοποθετεῖ τὴν ζωὴ στὴν κανονικὴ τροχιά καὶ στὸ σωτήριο προσανατολισμό. Ἡ πίστις χαρίζει στὴν ψυχή τὸν καλύτερο τρόπο ἀντιμετώπισεως ὅλων τῶν προβλημάτων ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν ἄνθρωπο σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς. Κανένα ἀπὸ τὰ πνευματικὰ ἢ ὑλικά ἀγαθὰ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ δώσουν στὸν ἄνθρωπο, τὴν εἰρηνικὴ ζωὴ καὶ τὴν ψυχικὴ ἱκανοποίηση, ποὺ αἰσθάνεται καὶ βιώνει ὁ ἀληθινὰ πιστὸς ἄνθρωπος. Καὶ δὲν εἶναι χωρίς σημασία, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι διαμαρτύρονται γιὰ τὸ κατρακύλισμα τοῦ κόσμου καὶ τονίζουν πὼς δὲν εἶναι καμιὰ δύναμις ἱκανὴ νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸ παρὰ ἢ ἐπιστροφή στὸ Θεὸ, τὸ φύτευμα στὴν ψυχή τῆς πίστεως, τὸ δυνάμωμα τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος. Πόσο ὅμως γίνεται διαφορετικὴ ἡ ζωὴ ὅταν γνωρίσῃ ὁ ἄνθρωπος τὸ Θεὸ του πόσο ἀληθινὰ εὐτυχὴς νοιώθει ὅταν βάλῃ στὴν καρδιά του τὸν ποταμὸ τῆς Θεῆς Χάριτος. Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς ἀδελφοὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πίστι στὸν ἀληθινὸ Θεὸ, χωρίζεται σὲ δυὸ δρόμους ἀντίθετους ἀλλὰ καταστρεπτικούς. Ξεκινοῦν ἀντίθετα ἀλλὰ στὸ τέλος συναντῶνται. Ὁ ἓνας ρίχνει τὸν ἄνθρωπο στὸ χυδαῖο εὐδαιμονισμό, στὶς ἀπολαύσεις τῆς στιγμῆς, στὶς ἐγκόσμιες ἡδονές, τὴν ἀδικία, τὴν ἀσωτεία. Ὅλα γιὰ τὴν σάρκα καὶ τὶς πρόσκαιρες ματαιότητες.

Ὁ ἄλλος δρόμος εἶναι ἡ ἀπογοήτευσις ἀπὸ τὴν ζωὴ, ἡ ἀπόγνωση γιὰ τὰ βάσανα, ἡ ἀηδία γιὰ τὸν

ξεπεσμό ὥστε νὰ νομίζῃ πὼς δὲν ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος νὰ ζῇ. Βλέπει μὲ ἀπαισιοδοξία τὰ πάντα καὶ συντριβεῖ τὴν ζωὴ σὲ καταστροφὴ μὲ τὸν ἀργὸ θάνατο τῆς πολύμορφης ἀμαρτίας ἢ μὲ τὴ βίαιη λύσι τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς αὐτοκτονίας. Πόσο θὰ ἦταν εὐτυχισμένοι οἱ ἄνθρωποι καὶ χαρούμενοι καὶ θὰ ἀξιοποιοῦσαν τὴν ζωὴν των μέσα στὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Θεοῦ μας καὶ τὴν εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ

Ἀρχιμανδρίτης

ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ μακραίωνη πνευματικὴ παράδοσις, δέχεται σοβαρὰ πλήγματα παραφθορᾶς καὶ νοθεύσεως. Ἡ πατροπαράδοτη παράδοσις ἀποδυναμοῦται ἀπὸ τὶς μοντέρνες δῆθεν ιδέες καὶ τὰ προοδευτικὰ κινήματα, ἡ μεταμφιεσμένη δὲ ἄθεϊα καὶ ὑλιστικὴ σκέψις ὁδηγοῦν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς στὴν ἐκτροπὴ καὶ τὸν ἐκτροχιασμόν. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ λαοῦ μας ἔχει ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὸν ἄκρατον εὐδαιμονισμόν καὶ τὴν ἡδονοθηρίαν ἐνὸς χυδαίου ὑλισμοῦ, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ θρησκευτικὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ. Μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν δεινὴν γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα κατάσταση, μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν κρίσιν ιδεῶν, καὶ τὴν ἀμφισβήτησιν θεσμῶν, ἀρχῶν καὶ προτύπων, μπροστὰ στὴν θανάσιμη αὐτὴ ἀπειλὴ γιὰ τὴν οἰκογένεια, τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Θρησκεία μας, ποὺ προέρχεται ὄχι μόνον ἀπὸ τὶς ποικιλόνυμες αἵρέσεις τῶν οἰκουμενιστῶν, τῶν μασόνων, τῶν χιλιαστῶν κ.τ.λ. ποὺ δροῦν ἀνενόχλητα πλήττουσαι τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ποὺ προέρχεται κυρίως ἀπὸ τὴν πλήρη ἀδιαφορία καὶ ἀπάθεια τοῦ ἐκπολιτισμένου δῆθεν ἑαυτοῦ μας, μπροστὰ στὴν τόση ἀδιαφορία καὶ ἀπάθεια ποὺ ἐπέφεραν τύφλωση σὲ πολλοὺς καὶ δὲν βλέπουν τὸ χάος, ἢ τὸ βλέπουν καὶ ἀδιαφοροῦν.

Μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ κρίσιμα χρόνια πρέπει σύντομα κι ἀποφασιστικά, χωρίς καμιὰ ἀναβολὴ νὰ πάρωμε σαφῇ θέσι ὅσοι διατηροῦμε ἀκόμη ὑγιᾶ συνείδηση, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέψουμε στὰ ἄθεα στίφη τῶν ἀναρχικῶν νὰ μᾶς καταπατήσουν, νὰ μᾶς ξεριζώσουν τὰ ἰδανικά μας παραποιώντας τὴν ἱστορίαν μας καὶ σατυρίζοντας τὸν Χριστὸν μας. Πίστις μας καὶ σύμβολον μας ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ καὶ ὄχι ὁ ΧΡΥΣΟΣ.

Πρέπει νὰ συνηθειτοποιήσωμεν οἱ πάντες ὅτι γιὰ νὰ ξεπεράσωμεν τὸν κίνδυνο ποὺ ἀσφυκτικὰ μᾶς περιζώνει πανταχόθεν, χρειάζεται ΕΝΟΤΗΣ ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ χωρίς συμβιβασμούς καὶ σκοπιμότητες, χρειάζεται πίστις, ταπεινοφροσύνη, ἀγάπη, σύμπνοια, συνερ-

γασία και ἔξαρση θρησκευτική και ἔθνική.

Πρέπει νά διαφωτίσωμεν τὸν εὐσεβῆ ἀγνόν, ἄδολον Λαόν μας, ποὺ στοὺς καιροὺς μας παραπαίει ἐπικίνδυνα, λιμοκτονεῖ πνευματικά καὶ βρίκεται σὲ ἀγχος καὶ ἀγωνία ἐφιαλτική γιὰ τὸ αὐριον.

Ἀγωνιζόμενοι ἔτσι ἀνυποχώρητα γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν Ἀγία καὶ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερία, ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν διὰ τῆς Ὁρθοπραξίας, θὰ συντρίψουμε ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς βέβηλης ὑλιστικῆς θεωρίας τῶν διαφόρων σκοταδιστῶν καὶ ἀδυσώπητων ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Πατρίδος. Ἡ Ἠγεσία μας «Τὸ ἄθροισμα τῶν ἐκλεκτῶν» ὀφείλει νά δώσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁμαλότητα, τὴν γαλήνην καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν ΕΝΟΤΗΤΑ, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς δὲ πάντοτε τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων θὰ ἐπέλθῃ μόνιμος καὶ ἀδιατάρακτος γαλήνη, μὲ Ἠγεσίαν ἐν ἀρμονίᾳ συμβιωῦσα μὲ τὸ ποίμνιον καὶ τοὺς ποιμένας του, καὶ τότε θὰ γίνωνται ὅτι λέει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος «ὁ μὲν ἀκοή, ὁ δὲ γλῶσσα, ὁ δὲ χεῖρ, ὁ δὲ ἄλλο τι» ἢ κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο «τοῖς πᾶσι τὰ πάντα».

ΘΕΩΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

—ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ—

Δὲν γνωρίζομεν τὰ ὀνόματα τῶν ὑποβολέων πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, περὶ τοῦ Πολιτικοῦ γάμου, γνωρίζομεν ὅμως τοὺς σκοποὺς των, καὶ τὰ ἦθη των. Ὁ σκοπὸς των εἶναι, νά ἐξαλείψουν τὸν Ἐκκλησιαστικὸν γάμον, ἀναγκαστικῶς καὶ διὰ Νόμου, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον, καὶ πᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πάντας τοὺς Χριστιανοὺς, διότι ἐνοχλοῦνται λίαν, βλέποντες τοὺς Χριστιανοὺς αἰνοῦντας τὸν Θεόν, καὶ καταπατοῦντες τοὺς πατέρας αὐτῶν Δαίμονας.

Κατὰ τὴν πίστιν οἱ ὑποβολεῖς εἶναι ἄθεοι, ἢ αἱρετικοί, ἢ Ἰεχωβάδες, ἢ Μασσῶνοι, ἢ Ἑβραῖοι, ἢ ὅλα μαζί. Κατὰ δὲ τὰ ἦθη εἶναι ἀκόλαστοι καὶ πόρνοι, καὶ μοιχοί, καὶ ἀσελεγεῖς ἀχαλίνωτοι, κρίνοντες ἡμεῖς αὐτοὺς ἐκ τῶν ἔργων των, διότι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἶναι οἱ συνήγοροι τοῦ Νόμου, περὶ ἀτιμωρησίας τῶν μοιχῶν καὶ μοιχαλίδων.

Νόμος γάμου ὑπάρχει εἰς τὴν χώραν μας ἀρχαῖος καλὸς καὶ ἀληθινός, δοκιμασμένος παρὰ χιλιάδων γενεῶν, καὶ πεπιστευμένος παρὰ πάντων, παρὰ Θεοῦ δεδομένος εἰς ἡμᾶς, εἰς τὴν μᾶς χρειάζεται ὁ Νέος ὁ Πολιτικός, ὁ παρὰ μοιχῶν καὶ ἀσελγῶν ἀνθρώπων νανομοθετημένος; Μήπως πρὸς διάλυσιν τῶν οἰκογενειῶν καὶ τοῦ ἔθνους; Διότι τοῦτο ἐπιδιώκουν οἱ ἄχρηστοι Νομοθέται.

Οὐδεὶς παρ' ἡμῶν Χριστιανὸς ἐζήτησεν αὐτόν, ἀντιθέτως δέ, τὸν ἀπεχθανόμεθα μετὰ βδελυγμίας καὶ ἀποτροπαιασμοῦ, εἰς τὴν λοιπὴν ἡ ψήφησίς του; Ἐὰν ἐψηφίσθῃ διὰ τοὺς ἀθέους, ἃς τὸν ἔχουν, οὐδεὶς ὁ ὀχλούμενος, καὶ περισσότερον ἡμεῖς, ἐὰν δὲ δι' ἡμᾶς ἐψηφίσθῃ, λίαν καὶ πολὺ πλανῶνται. Ἄς μάθουν ἅπαξ διαπαντός, ὅτι τὸν Νόμον των δὲν τηροῦμε, καὶ τὰ τοιαῦτα ψηφίσματά των ἀψηφοῦμεν, διότι ἡμεῖς Νόμον ἔχομεν, καὶ κατὰ τὸν Νόμον ἡμῶν πορευόμεθα, μὴ δεόμενοι οὐδενὸς παρ' ἐκείνων.

Συνιστῶμεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, νά προσλαμβάνῃ συμβούλους καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς, οὕτως ὥστε αἱ συμβολαὶ των νά ὠφελοῦν πάντας, καὶ ὅχι νά φέρουν ταραχὰς καὶ μάχας, καὶ δεινὰ εἰς τὴν ταλαίπωρον Χώραν μας, διότι ἔχομεν ἀνάγκην εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας, ἐσωτερικῆς, καὶ ἐξωτερικῆς, διότι οἱ ἐχθροὶ μας Ἑβραῖοι καὶ Τοῦρκοι, ἀκονίζουν τὰς μαχαίρας των καθ' ἡμῶν (Βλέπετε τὴν Κύπρον καὶ σύνετε), οἱ ὅποιοι πρῶτον θὰ σφάξουν τοὺς ἀθέους Νομοθέτας, ὕστερον δὲ τοὺς Χριστιανοὺς, οὐχὶ ἄνευ μισθοῦ.

Ἀριστομένης Καλογερόπουλος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

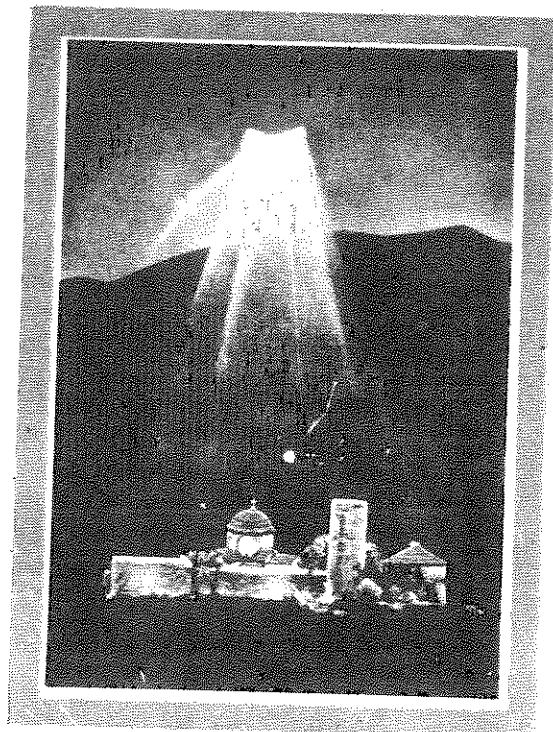
Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κατὰ τὴν τελευταίαν χειμερινὴν συνεδρίαν ταύτης, ἐνέκρινεν ΟΜΟΦΩΝΩΣ τὴν γενομένην ἄρσιν τῶν ποινῶν, τῶν ἐπ' ἀορίστῳ ἀργία καὶ ἐκπτώσει εὐρισκομένων ἱεραρχῶν, Σεβασμιωτάτων πρῶην Ἀττικῆς κ. Ἀκακίου καὶ πρῶην Θεσ/νίκης κ. Χρυσοστόμου, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν ὅπως οἱ ἀνωτέρω Ἱεράρχαι ΑΝΑΚΑΛΕΣΩΣΙΝ, ἐν εἰλικρινεῖ μετανοίᾳ, ἅπαντα ὅσα ἀδίκως καὶ δημοσίως κατεμαρτύρησαν καὶ κατεσυκοφάντησαν ἐγγράφως καὶ προφορικῶς, κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αὐξεντίου καὶ ἐτέρων Σεβασμιωτάτων Συνοδικῶν Ἱεραρχῶν.

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ μετὰ μεγάλης τῆς λύπης διαπιστώνει ὅτι παρὰ τὴν ἀπόδοσιν τόσο χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς ἄρσεως τῶν ποινῶν, οὐδεμία ἀνάκλησις ἐγένετο ἐκ μέρους τῶν ἀνωτέρω Ἀρχιερέων.

Κατόπιν τούτου, ὑφισταμένων τῶν ποινῶν αὐτῶν, συνιστᾷ πατρικῶς πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν ἐκκλησίας, ὅπως ἀπόσχη πάσης πνευματικῆς καὶ μυστηριακῆς κοινωνίας μετὰ τῶν ἀνωτέρω Ἀρχιερέων, οἵτινες ἐξακολουθοῦν νά τελῶσιν ἐν ΑΡΓΙΑ καὶ ΕΚΠΤΩΣΕΙ.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου.

ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

— Τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἐ.ἐ., προέστη τῶν Ἱερῶν πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς ἱερᾶς Μονῆς ἁγίας Σκέπης Μπογιατίου καθ' ἃς ἐγένετο ὁλονύκτιος ἀγρυπνία ἐν πληθούσῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Μονῆς. Πολλοὶ κληρικοὶ ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἀττικῆς καὶ περιχώρων προσῆλθον διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ὁλονύκτιον τελετὴν ἣτις συνήρπασεν τὴν ψυχὴν τῶν προσελθόντων μετεωρίσας αὐτὴν μέχρι τοῦ Οὐρανοῦ.

Πρόκειται περὶ μιᾶς γραφικωτάτης Μονῆς εἰς εἰδυλλιακὴν τοποθεσίαν τοῦ Μπογιατίου καὶ ἐντὸς ἀνθοβριθοῦς περιβάλλοντος διὸ καὶ ἀξίζει μία ἐπίσκεψις πρὸς ψυχικὴν εἰρήνευσιν καὶ ἀνάτασιν πνευματικὴν διὰ μιᾶς θερμῆς κατὰ μόνας προσευχῆς.

— Τὴν 17 Ὀκτωβρίου ἐ.ἐ., ὁ Μακαριώτατος μετέβη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις, παρὰ τὰς Θερμοπούλας καὶ μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος καὶ Θαι-

μακοῦ κ.κ. Καλλινίκου καὶ Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθυμίου καὶ τῇ συμμετοχῇ πολλῶν κληρικῶν καὶ εὐσεβοῦς πενθοῦντος Λαοῦ, ἐπετέλεσεν τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν τοῦ μακαριστοῦ ἐν ἱερομονάχοις, ἀρχιμανδρίτου πατρὸς Εὐσεβίου Καραγιώργου —περὶ τοῦ ὁποίου γράφεται σχετικὴ νεκρολογία εἰς ἄλλην σελίδα— εἰπὼν μάλιστα τὰ δέοντα πρὸς τὴν πενθοῦσαν ἱερὰν Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς. Ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Φθιώτιδος προσῆλθον πιστοὶ διὰ νὰ τιμήσουν τὸν πνευματικὸν αὐτῶν πατέρα ὅστις ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὑπῆρξεν ἀκούραστος Ἐξομολόγος καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας.

— Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος συνειργάσθη κατὰ τὸ διαρρεῦσαν δίμηνον μετὰ τοῦ οἰκονομικοῦ Συμβούλου τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος κ. Θ. Μαργιόλη ἐπὶ πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τῇ πορείᾳ τῶν ἀνεγειρομένων ἱερῶν Ναῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τοιούτων.

— Πλείστοι ὅσοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ὑψηλίου καὶ ἰδίᾳ ἐξ Ἀμερικῆς καὶ Καναδᾶ ἐπισκέπτονται τὸν Μακαριώτατον κ.κ. Αὐξέντιον, διαδηλοῦντες τὴν πρὸς τὴν ἀγιωτάτην ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἀφοσίωσίν των καίτοι μακρὰν διαβιοῦντες ἐκ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος καὶ διὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν ἐπιθυμίαν των ὅπως ὁ Μακαριώτατος ἐπισκεφθῇ πολλὰς χώρας ἰδίᾳ τῆς Εὐρώπης ἔνθα διαβιοῦν καὶ μένουν πολλοὶ χριστιανοὶ μονίμως ἐπιθυμοῦντες νὰ ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν Μακαριώτατον.

— ΤΗΝ 26ην ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ἐ.ἐ., ἐώρτασεν σεμνοπρεπῶς καὶ διὰ ἀπερίττου ὁλονυκτίου ἀκολουθίας ὁ ἱερὸς Μοναστικὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Πετροπόλει, ἔνθα καὶ ἡ ἀρχιεπισκοπικὴ ἐδρα τοῦ Μακαριωτάτου, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἠγαπημένου Μαθητοῦ τοῦ Κυρίου. Κατ' αὐτὴν προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῆς ἐν γένει ἱερᾶς Ἀγρυπνίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ.κ. Αὐξέντιος συμπαραστατούμενος ὑπὸ πολλῶν κληρικῶν ἐνῷ ἡ χοροδεία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Ὀσιολογιωτάτης Καθηγουμένης Ξένης Μοναχῆς, ἔψαλλεν ἐμμελέστατα καθ' ὅλην τὴν νύκτα καταθέλξασα τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν οἵτινες ὑπεπλήρωσαν τὸν Ναὸν τῆς Μονῆς καὶ τὸ περίξ προαύλιον καὶ ἀπῆλθον κατὰ τὰς πρῶτας πρωϊνὰς ὥρας πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ θρησκευτικοῦ καὶ συγκινήσεως τὴν ὁποίαν ἐνασκεῖ ἡ τέλεσις τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν ἐν ταῖς ἱεραῖς ἡμῶν Μοναῖς.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

— Ἀκούραστος πάντοτε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ.κ. Γερόντιος περιῆλθεν πολλὰς Μονὰς τῆς Μητροπολιτικῆς αὐτοῦ περιφερείας ἐπιδύσας ἐπὶ τόπου πολλὰς ὑποθέσεις καὶ ζητήματα ἀφορῶντα εἰς τὴν ὅλην πορείαν αὐτῶν.

— Τὴν 20ην Ὀκτωβρίου (Π.Η.) προέστη τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου εἰς τὴν ὁμώνυμον ἱερὰν Μονὴν Κορυδαλλοῦ τῆς Γεροντίσεως Μακρίνης, πλαισιούμενος ὑπὸ πολλῶν κληρικῶν. Πλήθην πιστῶν συνέρρεον καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν διὰ τὰ προσκυνήσουν τὸν Θαυματουργὸν Ἅγιον ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ διαδηλώσουν τὴν βαθεῖαν αὐτῶν ἐκτίμησιν πρὸς τὴν ἱερὰν Μονὴν ἣτις πλεον τοῦ ἡμίσεος αἰῶνος ἀποτελεῖ μίαν δυνατὴν ἐπαλξιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοσμοβριθοῦς αὐτῆς συνοικίας τοῦ Πειραιῶς, ἀλλὰ καὶ φωτεινὸν φάρον τοῦ ἱ. ἡμῶν Ἀγῶνος.

— Τὴν 26ην τοῦ ἰδίου μηνὸς προέστη τῶν πανηγυρικῶν ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου. Καὶ κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν ἐχοροστάτησεν καὶ κατὰ τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἐορτῆς προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας πλαισιούμενος ὑπὸ πολλῶν κληρικῶν... Κόσμος δὲ πολὺς εὐλαβούμενος τὴν παλαίφατον ταύτην μονὴν τῆς Γεροντίσεως Χριστοφόρας προσήρχετο διὰ τὰ προσκυνήσῃ καὶ ζήσῃ ἱερὰς ἀναμνήσεις, δοθέντος ὅτι ἔζησεν ἐνδόξους ἡμέρας κατὰ τὴν πικρὰν ἐκείνην ἐποχὴν τῶν διωγμῶν κατὰ τὴν περίοδον τοῦ 1950, ὅτε πολλοὶ ἔχοντες ταύτην ὀρμητήριον ἀγῶνος καὶ πνευματικῆς πάλης, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Μυστήριον Θείου Βαπτίσματος

Τὴν 11ην Σεπτεμβρίου 1982 (Π.ἡμ.) εἰς τὸν ἱερὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀγίου Σπυρίδωνος, Λαμίας, ἐτελέσθη Μυστήριον Θείου Βαπτίσματος, τὸ ὁποῖον συνεκίνησε διὰ τὰ ἑξῆς:

Ἡ βαπτισθεῖσα ἐγεννήθη ἐξ Ἰταλῶν γονέων καὶ διεβίει εἰς Γιουγκοσλαβίαν νυμφευμένη μεθ' ἑλλήνος Πατριώτου μας τοῦ κ. Βασιλείου Σκαρλάτου.

Μὲ χαρακτηριστικὸν τρόπο ἐρχομένη εἰς τὴν Πατρίδα μας ἀπέβαλε τὸ Καθολικὸν τῆς δόγμα καὶ κατηχηθεῖσα ἠσπάσθη τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ βαπτισθεῖσα ἔγινε μέλος τῆς ἐκκλησίας μας.

Θάπρεπε κανεὶς νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πορείαν ἀπὸ τῆς Κατηχήσεως μέχρι τοῦ Θείου Βαπτίσματος διὰ τὰ θαυμάσια καὶ ἀπορήσει, ἐμπροσθεν πρωτοφανοῦς ζήλου καὶ Θείου ἔρωτος.

Τὸ μυστήριον ἐτέλεσεν ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης κ.κ. Καλλίνικος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ αἰδ. Πατρὸς Ἡλιοῦ καὶ τῇ νεοφώτισον ὠνόμασαν Ἀντωνίαν.

Ὡς ἀνάδοχος παρέστη ἡ πρεσβυτέρα τοῦ ἱερέως τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, Πατὴρ Ἡλιοῦ.

Ἀρκετὰ μέλη τοῦ ἐκκλησιασματος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ παρευρέθησαν καὶ συνευχήθησαν μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου μας καὶ τοῦ ἱερέως ὅπως ἡ νεοφώτισθαισα στηριχθῇ εἰς τὴν Πίστιν.

Ἄξιον νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἐν λόγω ἀδελφῆς μας καὶ τὰ τέκνα τῆς ἠσπάσθησαν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἀποτελοῦν μέλη τῆς ἐκκλησίας μας.

Εἴθε ὁ Πανοικτίρμων Θεὸς στηρίξῃ αὐτοὺς εἰς τὴν Πίστιν καὶ ἀποτελέσουν παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τὴν 6ην Σεπτεμβρίου ἐτελέσθησαν τὰ ἱερὰ ἐγκαίρια τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Καλλινίκου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ. Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλη ἐσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Ἡμῶν κ.κ. Εὐθυμίου, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐγένετο ἡ κατάθεσις τῶν Μαρτυρικῶν Ἀγίων Λειψάνων. Τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς ἐψάλη ὁ ὁρθὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐτελέσθησαν τὰ ἱερὰ ἐγκώμια ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Θεοσ/νίκης συμπαραστατούμενου ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Πρωτοσυγγέλου Ἀρχ. π. Ἰακώβου Παπαδέλη, τοῦ ἱερέως Ἀθανασίου Δελιγιάννη καὶ τοῦ ἱεροδιακόνου Μακαρίου. Ἐπηκολούθησε ἡ θεία λειτουργία εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Ἡμῶν διὰ τοῦ λόγου τοῦ ἀφ' ἐνὸς ἐξήγησεν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα τὴν σημασίαν τῶν ἐγκαινίων ἀφ' ἐτέρου δὲ ἀναφέρθη εἰς τὸν βίον τοῦ Ἀγίου Καλλινίκου Πατρ. Κων/λεως καὶ τὴν αἰτία ποῦ ὁ Ναὸς ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου τούτου ὁμολογητοῦ. Τὰς ἱερὰς τελετὰς παρηκολούθησαν μετ' εὐλαβείας πλὴν τῶν ἐνοριτῶν, προσκυνηταὶ ἐκ Θεοσ/νίκης, Σερρών, Σιδηροκάστρου καὶ Καβάλας.

Τὴν 15ην Ὀκτωβρίου ἐτελέσθη μετὰ πάσης σεμνοπρεπείας ἡ ἱερὰ Πανήγυρις τοῦ ὁμονύμου ἱεροῦ Ναοῦ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Παντανάσσης Περιστερᾶς Ὁσίου Εὐθυμίου τοῦ Νέου τοῦ ἐξ Ἀγκύρας.

Τὴν 23ὴν Ὀκτωβρίου καθ' ἣν ἄγεται ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐκκλησίας ἡ Ἱερὰ μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου τοῦ Ἱερομάρτυρος καὶ πρώτου Ἱεράρχου τῆς Σιωνιτιδος Ἐκκλησίας ἡ Ἱερὰ Ἡμῶν Μητρόπολις τῶν Γ.Ο.Χ. Θεσ/νίκης ἐπιτελεῖ καὶ τὴν θρονικὴν αὐτῆς ἐορτὴν καθ' ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐγένετο ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Ἡμῶν κ.κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ Α'. Τὴν πρωΐαν τῆς 23ης εἰς τὸν καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου, ἐτελέσθη πανηγυρικὴ θεία λειτουργία ἡ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου προεξάρχοντος τοῦ σεπτοῦ Ἡμῶν Ποιμενάρχου συμπαραστατουμένου ὑπὸ

τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολίτων Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γεροντίου, Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλινίκου, Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ.κ. Ἀθανασίου, πλειάδος ἱερέων ἐν οἷς καὶ ὁ ἄγων τὰ σεπτὰ αὐτοῦ ὀνομαστήρια Πανοσιολογιώτατος Πρωτοσύγγελος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰάκωβος Παπαδέλης ὁ Πρωτοσύγγελος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς Ἀρχ. π. Βασίλειος, ὁ Πρωτοσύγγελος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Ἀρχ. π. Χρυσόστομος Βάρκας ὅστις ἐκήρυξεν καὶ τὸν θεῖον λόγον, ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀνθιμος Καραμήτρος καὶ ἄλλοι καθὼς καὶ ὁ διάκονος τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Μακάριος.

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθύμιος λεπτανεύων τὰ Ἱερὰ λείψανα κατὰ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ι.Ν. Ἀγ. Καλλινίκων Ροδοπόλεως Σερρών.

ΙΕΡΑ ΚΛΙΜΑΞ

Ὅπως ἀκριβῶς οἱ τρέχοντες ἵπποι ἔχουν ἄμιλλαν μεταξύ των, οὔτε καὶ ἀδελφοὶ ἀγαθοὶ ἀγωνιζόμενοι διεγείρουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἐπ' ἀγαθῷ.

Ὅπως ἀκριβῶς τὰ σύννεφα τὸν ἥλιον σκοτίζουν, οὕτω καὶ αἱ πονηραὶ ἔννοιαι τὸν νοῦν σκοτίζουν καὶ εἰς ἀπώλειαν τὸν ὁδηγοῦν.

ΑΝΑΚΟΙΝΟΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορῶντα, τοὺς διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ ὑλικοῦ, ἥτοι δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους ὑπόλοιπα Λ/σμοῦ ἐκδοσίς ἀποδείξεων εἰσπράξεως κ.λ.π., ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32. Τηλ. 36.28.280.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Γωνία τοῦ Ἀναγνώστου

«Ἀναβαθμοὶ» ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ὕμνολογίᾳ

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ κηρύγματά μου τοῦ λίαν προσφάτου παρελθόντος ἐν τῇ Εὐαγγελιστρίᾳ Καραβᾷ Πειραιῶς, εἶδα ὅτι ἐνεπαῆσε μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ ἀναλυτικὴ ἐρμηνεία τῶν Ἀναβαθμῶν, ἀπ' αὐτῇ τῇ στήλῃ προτοῦ ξεκινήσω μιὰ τακτικὴ συνεργασία μετὰ τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, νομίζω ὅτι καλὸν εἶναι νὰ μεταφέρω μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν ἀδελφῶν μας.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ ὅπως ξέρετε, εἶναι ἓνα μέρος τῆς ὕμνολογίας κατὰ τὸν ὁρθρον, ποὺ λίγοι λόγῳ κόπου ἐργασίας, οἰκιακῶν ἀσχολιῶν ἢ καὶ ραστώνης κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς δὲν εὐρίσκονται στὴν ἐκκλησία νὰ τοὺς ἀκούσουν νὰ ψάλλωνται ἀπὸ τοὺς ἱεροψάλτες· καλὸν θὰ ἦταν γύρω ἀπὸ τὸ θέμα αὐτὸ νὰ γινότανε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μιὰ μικρὴ «προπαίδεια» γιὰ νὰ μπορέσῃ τὸ ἐκκλησίασμα νὰ ἐννοήσῃ τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος τῶν θεολογικῶν καὶ ἠθικῶν διδασκαλιῶν ποὺ «περικρύπτουν».

Ἀναβαθμοὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν Παράδοσιν ἐψάλλοντο παρ' αὐτῶν ποὺ ὠδεύαν πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐκ τῶν ψαλμῶν τοῦ Δαυΐδ, καὶ ἦταν μιὰ ὕμνολογία ποὺ ἐτόνωνε τὸ ἠθικὸν τῶν ἀρχαίων Ἰουδαίων, εἰς δὲ τὰς Χριστιανικὰς ἡμέρας ἐγράφησαν παρ' ἁγίων ἀνδρῶν ταλαντούχων καὶ «φωτισμένων» ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ποὺ σκοπὸν ἔχουν νὰ ἀνυψώσουν τὴν ψυχὴ πρὸς ὑψηλὰς θεωρίας. Ἱστορεῖται, πῶς συγγραφεῖς αὐτῶν εἶναι ὁ Ἅγιος Θεόδωρος καὶ Ἰωσήφ ὁ ἀδελφὸς του οἱ τῆς Μονῆς τοῦ Στουδίου. Ἐγράφησαν εἰς τοὺς 8 ἡχοὺς τῆς Παρακλητικῆς καὶ ψάλλονται κατὰ Κυριακὴ πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Νομίζω καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸν Α' Ἦχον «τὸν πρῶτον μουσικὴ κληθεὶς τέχνη πρῶτος, παρ' ἡμῶν εὐλογεῖσθω τοῖς λόγοις» ὥς θέλει νὰ τὸν ἀποκαλεῖ ὁ ἅγιος ὕμνογράφος καὶ ποιητὴς.

Ἀντίφωνον Α'

«Ἐν τῷ θλίβεσθαί με εἰσάκουσον μου
τῶν ὀδυνῶν, Κύριε σοὶ κράζω».

Ὁ Ἅγιος, καὶ κάθε Χριστιανικὴ ψυχὴ, εὐρίσκεται σὲ θλίψιν καὶ ὀδύνην καὶ παρακαλεῖ καὶ κράζει πρὸς τὸν Κύριον νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὰς· καὶ φυσικὰ ἐφ' ὅσον σὲ κάθε καλὴ προσπάθεια, καὶ πρὸ παντὸς

διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας ἔχομεν νὰ ἀντιπαλαίσωμεν ὄχι μόνον μὲ τὸν κακὸν μας ἑαυτὸν ἀλλὰ μὲ τὸν «κόσμον» καὶ μὲ τὸν ἀντικείμενον Σατάν, Προχωρεῖ ὁ Ἅγιος

«Τοῖς ἐρημικοῖς, ἄπαυστος ὁ θεὸς Πόθος
ἐγγίνεται, Κόσμου οὐσι τοῦ ματαίου ἐκτός»

Ἐλαφρὰ Παράφρασις

«Γιὰ τοὺς ἀναχωρητὰς ὁ θεὸς πόθος εἶναι ἄπαυστος καὶ συνεχὴς γιατί βρίσκονται μακρὰν ἀπὸ τὸν μάταιον τούτον κόσμον.

Εἶναι φυσικὸν γιὰ τοὺς μακρὰν τοῦ κόσμου εὐρισκομένους νὰ βρίσκωνται σὲ συνεχῇ καὶ ἀδιάλειπτον προσευχῇ «Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε» τοῦ θεοῦ Παύλου Θεσσαλ. Ε. 17, διότι εἶναι μακρὰν τῆς τύρβης καὶ τῶν μεριμνῶν τοῦ «περιβάλλοντος» τοῦ ὄχι καὶ τόσο προσφόρου γιὰ τὸ μέγα τοῦτο ἐπίτευγμα.

Δοξάζει τώρα τὸν Τρισάγιον Θεὸν ὁ ὕμνογράφος ἔτσι:

«Ἀγίῳ Πνεύματι τιμὴ καὶ δόξα ὡςπερ
«Πατρί, πρέπει ἅμα καὶ Υἱῷ διὰ τοῦτο
«ἄσωμεν τῇ Τριάδι Μονοκρατορία.

Ἐλαφρὰ Παράφρασις

«Εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀνήκει ἡ τιμὴ καὶ δόξα ὅπως αἰδίως ἀνήκει εἰς τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν. Γι' αὐτὸν τὸν λόγον ὡς ψάλλωμεν πρὸς δόξαν τῆς Ἁγίας Τριάδος, μονοκρατορίας (Μία θεότης, μία Οὐσία, μία Δύναμις)».

Ἡ ψυχὴ μακρὰν τῶν βιωτικῶν μεριμνῶν μπορεῖ ἀπερίσπαστη νὰ ψάλλῃ τῷ Κυρίῳ εἰς δόξαν Πατρὸς Υἱοῦ καὶ Ἀγίου Πνεύματος, «καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιοῦτοις ζητεῖ» Ἰωάννου Δ. 24.

Ἀναγνώστης

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ Ἡμεροδείκται τοῖχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1983 ἐξετυπώθησαν μὲ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ πρόεδροι τῶν κοινοτήτων καὶ παραρτημάτων Ἐλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ, νὰ φροντίσουν διὰ τὴν παραλαβὴν ταύτην τιμαὶ τίχου δρχ. 50 τιμαὶ τσέπης δρχ. 20.

Ὁ Κύριος καὶ ὁ Νόμος Αὐτοῦ

Εἶπεν ὁ Κύριος, «... ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μοι ἄξιος καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μοι ἄξιος...».

Ταῦτα δὲν σημαίνουν ὅτι ὑπεράνω ὅλων τῶν δεσμῶν, ὁ δεσμός τοῦ Κυρίου εἶναι ἰσχυρότερος, τοσοῦτον δὲ ὥστε οἱ παραβαίνοντες αὐτὸν τὸν δεσμὸν κηρύσσονται ἀπὸ τὸν Κύριον ἀνάξια τέκνα Αὐτοῦ.

Ἐὰν δὲ ὁ Κύριος θέτει ἑαυτὸν ὑπεράνω πασῶν τῶν οικογενειακῶν δεσμῶν, ὅπωςδὴποτε οὐδεμία ἄξίαν δεσμοῦ ἔχουν τὰ υλικά, ἢ τὰ περιουσιακά πρὸς τὸν δεσμὸν τοῦ Κυρίου.

Πότε ὅμως τὰ στενὰ προσκείμενα πρόσωπα διασποῦν τὸν δεσμὸν πρὸς τὸν Κύριον; Πότε παρουσιάζεται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἀναιρούμενος ἀπὸ στενοὺς δεσμούς;

Ὅταν ἐξ' αἰτίας τοῦ υἱοῦ ἢ τῆς θυγατρὸς ἢ τοῦ Πατρὸς ἢ ἄλλων, παραβιάζει ὁ Χριστιανὸς θεμελιώδεις Νόμους τοῦ Κυρίου, ὥστε καθίσταται παρήκωνος Αὐτοῦ, μὲ κίνδυνον τὸ ἐπιτίμιον τοῦ πνευματικοῦ θανάτου.

Οὕτω ἡ μήτηρ ἐξ ἀγάπης πρὸς τὰ τέκνα της παραμελεῖ τὴν Ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξέρχεται Αὐτῆς, διότι ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου κηρύσσει τὴν μητέρα ἀναξίαν πνευματικῶς.

Ὁμοίως ὁ υἱὸς ἢ θυγάτηρ χάριν τῶν συζύγων αὐτῶν παραμελοῦν τὴν Ἁγίαν Πίστιν, ὥστε καθίστανται χλιαρότεροι μὲ τὰς σχέσεις των πρὸς τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν.

Ἐξ' αὐτῆς τῆς χλιαρότητος τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἀπομακρύνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ταῦτα δὲ τὰ τέκνα τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ δεσμευθεῖσαι ἰσχυρῶς ἀπὸ δεσμοῦς ἰσχυροὺς ἀπὸ τοὺς ἀντιστοίχους συζύγους, ὅλον ἐν ἀπομακρυνόμενα τῆς χάριτος, ἔχουν πλέον ψυχρὸν φρόνημα, γενόμενοι ψυχρὰ τῆς Ἐκκλησίας μέλη, κινδυνεύοντα τὴν ἀναξιοσύνην.

Ταῦτα διότι ἀπὸ τοὺς οικογενειακοὺς δεσμοὺς παραμελοῦν τὸν Κύριον, ἐπιδίδονται εἰς τὸν οικογενειακὸν ἀγῶνα καὶ τὴν βιωτὴν ὥστε λησμονοῦν τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰς ἀνάγκας εἰς ζῆλον τὸν ὅποιον ἀπαιτεῖ πρωτίστως ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριον.

Ἐξ' ἄλλου ὑπάρχουν ἄτομα τὰ ὅποια ἂν καὶ πιστεύουν ἀκραδάντως τὴν Ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν (:) μένουν μακρὰν Αὐτῆς ὡς ἀνάξια μέλη, διότι προβάλλουν προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, δῆθεν τὰ οικογενειακά προβλήματα ἢ τὰ τέκνα ἢ ἄλλα πρόσωπα τοῦ στενοῦ περιβάλλοντός των.

Ταῦτα τὰ ἄτομα ὅσας νηστείας καὶ ὅσας προσευχὰς καὶ ἂν ποιοῦν, δυστυχῶς εἶναι ἀνάξια τοῦ

Κυρίου, ὅτι εἰς πρώτην ἄξίαν ἔθεσαν τὸ προσωπικὸν των περιβάλλον καὶ ὄχι τὸν Κύριον καὶ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, τὴν Ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν.

Ἄς λέγουν ὅτι ἀγαποῦν τὸν Κύριον περισσότερον ὅλων, πλανῶνται καὶ ἀπὸ τὴν πλάνην των ψεύδονται τὸ δὲ χεῖριστον πειράζονται ἀπὸ τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ πιστεύουν ἀνοησίας, ὥστε καθίστανται μαλακοὶ τῷ πνεύματι ἕως μωροί.

Διότι ὅστις φιλεῖ τὸν Κύριον πλέον παντὸς οικογενειακοῦ δεσμοῦ, ἐπιμελεῖται τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, τὸν Οἶκον τοῦ Κυρίου, τὴν Ἁγίαν Πίστιν.

Ὅστις τὰ Ὁρθόδοξα Χριστιανικὰ καθήκοντα ἐπιτελεῖς, τὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθῆς Πίστεως βοηθεῖς παντοιοτρόπως τὴν Ἁγίαν Μετάνοιαν Αὐτοῦ φροντίζει, τὰς δὲ νηστείας καὶ ἐγκρατείας, τὸ κατὰ δύναμιν τηρεῖ.

Ἄς μὴν πλανῶνται λοιπὸν ὅσοι τὸν Κύριον ἡρνήθησαν, εἴτε Κληρικοὶ, εἴτε Λαϊκοί, χάριν δῆθεν τῶν τέκνων αὐτῶν, ἢ τῶν γονέων αὐτῶν ἀφιστάμενοι τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας, ἀφαιροῦντες τὴν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα Αὐτῆς, διότι δὲν ἀγαποῦν τὸν Κύριον, οὐδὲ φοβοῦνται Αὐτόν.

Εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν τῶν ἀρνητῶν τοῦ Κυρίου ἀνήκουν καὶ ὅλοι οἱ Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοί, οἱ ὅποιοι ἠκολούθησαν τὴν ἀποστασίαν τοῦ Ν. Ἡμερολογίου, χάριν δῆθεν φιλίας καὶ ὑπακοῆς εἰς τὸν οἰκουμενιστὴν Πατριάρχην των.

Ὁμοίως ἄλλοι ἐξ' αὐτῶν, ἵνα μὴ ἀπωλεσθῇ τὸ ποίμνιον τοῦ Ναοῦ των, ἢ νὰ μὴ ἀποχωρησθοῦν τοῦ χειροτονήσαντας αὐτοὺς.

Ἄλλοι πάλιν ἵνα μὴ ἀπωλέσουν τὴν Ἐκκλησίαν των, ἢ τὸν μισθὸν των, ἢ τὴν σύνταξίν των ἢ τὰ δικαιώματά των.

Ὡστε ἄλλοι ἐγένοντο πρωσοπολάτραι, ἄλλοι χρηματολάτραι, ἄλλοι εἰδωολάτραι καὶ λογιῶ-λογιῶ ἄλλας κατηγορίας.

Πᾶσα δὲ ἀποστασία εἴτε ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας, εἴτε ἐκτὸς Αὐτῆς, ὅπως ὁ Νεοημερολογισμὸς, τὸν Κύριον ἡρνήθη καὶ ἄλλα ἠγάπησεν, εἴτε οικογενειακά, εἴτε υλικά, εἴτε ἄλλα συμφέροντα.

Δὲν ἐδίστασαν οἱ τοιοῦτοι νὰ συγχωρέσουν εἰς τὸν ἑαυτὸν των τὴν ἐμφανέστατην παράβασιν τῆς Ἁγίας Παραδόσεως, μήτε Ἀρχιερεῖς, μήτε Ἱερεῖς, μήτε διδασκαλοὶ, μήτε θεολόγοι, γενόμενοι ὅλοι ὁμοῦ ἐναντι τοῦ Κυρίου ἀρνηταί, ὅτι «ἐφίλησαν» τὸν Κόσμον ἀντ' Αὐτοῦ, γενόμενοι ἡ ἀρχὴ ἐνὸς νέου παπικοῦ καθεστῶτος, ἀσχέτου τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΗΣΑΥΡΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἐπιμέλεια Χρ. Μ. Χαλβατζή

Πρὸ ἱκανοῦ χρόνου ὁ ἀείμνηστος Ἱεράρχης Κυρὸς Παῖσιος Φινοκαλλιωτάκης μοῦ ἀνέθεσεν νὰ παραφράσω τὴν Πραγματείαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ:

«Περὶ τῶν ἐν πίστει κεκοιμημένων,
ὅπως αἱ ὑπὲρ αὐτῶν γινόμεναι
«λειτουργίαι καὶ εὐποιῖαι τούτοις
«ὀνίνησι».

Καὶ λίγον χρόνον προτοῦ ἐκδημήσει πρὸς Κύριον τὴν ἀνέγνωσε, ἐνέκρινε καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴ δημοσιεύσω, διότι παρὰ τῷ «λόγῳ τούτῳ» τοῦ Ἁγίου, ὁ ἀναγνώστης πολλὰ θὰ ὠφεληθῇ, θὰ μάθῃ καὶ θὰ ἐφαρμώσῃ.

Θὰ δημοσιεύεται σὲ μερικὲς συνέχειες τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς δόξαν Θεοῦ:

Ἐλαφρὰ Παράφρασις

Πολλὲς φορές οἱ παρατιθέμενες πλούσιες καὶ γλυκεῖς τροφές ὄχι μόνον τραβοῦν τοὺς πεινῶντας, ἀλλὰ καὶ καμμιά φορά ἐρεθίζουν τοὺς ἤδη χορτάτους. Καθὼς ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν ποτῶν καὶ ἡδυότων καὶ ἀρωματικῶν τοιούτων, ὄχι μόνον τοὺς διψῶντας εὐχαριστοῦν ἀλλὰ καὶ τοὺς ξεδιψασμένους εὐφραίνουν. Ἐπίσης πάλιν γιὰ τοὺς φιλοπλούτους ποὺ ἔχουν μεγάλην περιουσίαν ζητοῦν αὐτοὶ ἀφορμὲς γιὰ νὰ μεγαλώσουν τὸν πλοῦτον τους. Ἔτσι καὶ σὲ σὰς τιμιώτατα ἐκλεκτὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἱερεῖς, Πατέρες, ἀδελφοί, μητέρες καὶ τέκνα φίλτατα ὄχι ὅτι ἔχετε πείναν Θείου λόγου, οὔτε δίψα ἱερῶν μαθημάτων οὔτε φτώχεια Θείας γνώσεως, τὸν παρόντα λόγον παρεκίνησεν ἀλλὰ μόνον μιὰ ἐνθὸς ἐφεσις ἢ ὁποία μὲ ὁδηγεῖ ἀπὸ δύνάμιν σὲ δύνάμιν καὶ ἀπὸ χάριν σὲ χάριν. Καὶ γιὰ νὰ φθάσωμεν στὴν σωστὴ «μνήμην», ἀναμιμνησκόμενοι ἐκεῖνο ποὺ στοὺς τέλειους ἔχει λείψει ἀλλὰ τῷβρε τὸ παιδί, ἢ ξέφυγε ἀπὸ τοὺς σοφοὺς καὶ τὸ βρῆκαν οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι καὶ ἐξέφυγεν ἀπὸ τοὺς διδασκάλους καὶ ἐφανερώθηκε στοὺς μαθητάς. Γιὰ σὰς δὲ οὔτε αὐτὸ τολμῶ νὰ πῶ, ἀλλὰ σὰν τὸ σταφύλι τὸ ἐγκαταλελειμένο στὸ κλήμα μετὰ τὸν τρυγητὸν ἢ ἀκόμη τὸ στάχυ μετὰ τὸν θερισμὸ ποὺ τὸ ξέχασαν οἱ θεριστές, καὶ ἔτσι ἀπλὰ κάθε ὁπωρικὸ ποὺ ξεχάσθηκε ἐπάνω στὸ δένδρο τὰ συλλέξαμε - Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος καὶ τὸν λόγον διὰ τῶν ἔργων καὶ ἀποδείξειν

Ἐκεῖνος ὁ ἀρχαῖος ὄφης ποὺ τὰ θεοφιλῆ πράγματα καὶ διανοήματα διαστρέφει αὐτὸς ὁ Παλαμναῖος ἐχθρὸς ποὺ σφάζεται καὶ πληγώνεται ἀπὸ κάθε φιλαδελφίαν -καλὴ πρᾶξιν πρὸς ἀδελφούς- καὶ μὲ τὴν Πίστιν διαρρηγνύεται, ἔβαλε σὲ μερικοὺς τὴν σκέψιν ὁ παράνομος, ἔκφυλον καὶ ἀλλότριον πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ ἀντίθετη μὲ τοὺς ἱεροὺς θεσμούς μας ὅτι τάχα ὅλα τὰ θεοφιλῆ ἔργα μετὰ θάνατον, τίποτα δὲν ὠφελοῦν γι' αὐτοὺς ποὺ τὰ ἔπραξαν. Ἀπέκλεισε -λένε- ὁ Θεὸς γι' αὐτὲς τὶς ψυχὲς κάθε ὠφέλειαν καὶ ὅτι ἕκαστος θὰ εἰσπράξῃ ὅτι ἔπραξεν ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ εἴτε ἀγαθὸν εἴτε κακὸν καὶ ὅτι ἐν τῷ Ἄδῃ οὐκ ἔστιν μετάνοια καὶ πάλιν «Σὺ ἀποδώσεις ἐκάστω κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, καὶ αὐτὸ ποὺ ἔσπειρε ἕκαστος ἐκεῖνο θὰ θερίσῃ (πάντα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ). Ἀλλὰ ἄς εἰπῶμεν πρὸς αὐτοὺς. Ὡ σεῖς σοφοὶ ἐρευνήσατε καὶ μάθετε ὅτι πολὺς ὁ φόβος τοῦ Δεσπότη Θεοῦ ἀλλὰ πολὺ μεγαλύτερη ἢ Ἀγαθότης Του, καὶ φοβερὲς μὲν οἱ ἀπειλὲς ἀλλὰ γλώσσα ἀνθρώπινη δὲν δύναται νὰ μιλήσῃ ὅπως πρέπει διὰ τὴν φιλανθρωπίαν Του, φρικτὲς καὶ πάλιν οἱ καταδίκες ἀλλὰ εἶναι ἀνείπωτος τῶν οἰκτιρμῶν του τὸ ἄπειρο πέλαγος. Δὲς τί λέγει ἡ Θεία Γραφή: «Ὅτι ὁ Ἰούδας ὁ Μακκαβαῖος στὴν Σιών τὴν Πόλιν τοῦ μεγάλου Βασιλέως ὅταν εἶδε σκοτωμένους ἀπὸ τοὺς ἀλλοφύλους ἐχθροὺς τὸν λαὸν Του καὶ ἐρευνήσεν τοὺς κόλπους τῶν πεθαμένων ὅτι εἶχαν μικρὰ «εἰδωλεῖα» κρυμμένα, ἐζήτησε ἐξιλασμὸν ἀπὸ τὸν Κύριον γιὰ τὸν καθένα τους ζητώντας τὸν οἶκτον καὶ τὸ ἔλεος μὲ πολλὴν φιλάδελφον προσφορὰν καὶ προσευχὴν. Συνεπῶς παρὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς γι' αὐτὴ τοῦ τὴν ἀδελφικότητα, «ἐμεγαλύνθη καὶ ἐθαυμαστώθη».

Οἱ δὲ θεῖοι καὶ αὐτόπται Ἀπόστολοι τοῦ Θεοῦ λόγου οἱ ζωγρήσαντες-ψαρέψαντες τὸν κόσμον, εἰς τὰ Ἀχραντα καὶ Ζωοποιὰ Μυστήρια ἐθέσπισαν νὰ κάμωμεν μνεῖαν περὶ τῶν ἐν πίστει κεκοιμημένων πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κατέχει λίαν βεβαίως καὶ ἀναντιρρήτως ἡ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς γῆς ἀποστολικὴ καὶ καθολικὴ ἐκκλησία, ἔκτοτε καὶ μέχρι τώρα καὶ συντελείας τῶν αἰώνων.

Ἔπεται συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

ΠΕΝΘΗ

ΑΡΧΙΜ. ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΟΣ ΕΥΣΕΒΙΟΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΣΑΜΙΣΗ

Ὑπερβὰς τὸ Δαυϊτικὸν ὄριον ζωῆς καὶ κατόπιν πολυμήνου πάλης μὲ ἐπώδυνον ἀσθένειαν ἀπέπτη εἰς τὰ Οὐράνια Σκηνώματα ὁ πολυσέβαστος καὶ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας ἀειμνήστος Πατὴρ Εὐσέβιος Καραγιώργος, ἰδρυτὴς καὶ κτίτωρ τοῦ Ἱεροῦ Παρθενῶνος ἀγίου Νικολάου τοῦ νέου τοῦ ἐν Βουνένοις εἰς Θερμοπύλας Λοκρίδος, ὁ σεβαστὸς πατὴρ Εὐσέβιος ὑπῆρξεν πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος στρατιώτης Χριστοῦ.

Κέντρον ἔχων τῆς ὑποδειγματικῆς δραστηριότητός του τὴν ἱερὰν αὐτοῦ Μονὴν ἀπὸ τὸ ὕψος αὐτῆς, δίκην παρατηρητηρίου, ἐπόπτευεν ὡς ἐπὶ ἀκοιμήτου καὶ ἀσιγᾶστου ἐπάλλεως ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ ἡμετέρου Ἀγῶνος διακηρύττων πάντοτε διὰ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος συνεχίζεται ἀπαραγκλίτως τὸ ἔργον τῶν μεγάλων ἀγωνιστῶν Πατέρων ὅπερ ἤρξατο πρὸς διάσωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τὴν ἐπάρατον ἐποχὴν τοῦ διχασμοῦ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Πατρίδα ἡμῶν τοῦ Παπικοῦ ἑορτολογίου.

Βεβαίως κατὰ τὴν διάρκειαν καὶ τῆς μοναχικῆς πολιτείας του καὶ κατὰ τὴν ἱερατικὴν τοιαύτην, καὶ μάλιστα ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Πνευματικοῦ - Ἐξομολόγου, ἐδοκίμασεν πολλὰς πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις, πολλὰς θλίψεις καὶ ἐξορίας.

Ἀλλὰ πάντοτε θυμόσοφος ἀντιπαρήρχετο ὅλα αὐτὰ μὲ ὑποδειγματικὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ Πίστιν, χωρὶς ποτὲ νὰ γογγύζῃ ἢ νὰ ἀμφιταλαντεύεται, ἀλλὰ πιστὸς καὶ ἐδρεωμένος εἰς τὰς ἐπάλλεις τῆς Καθαρῆς καὶ Ἀνοθεύτου Πίστεως.

Καὶ εἶχεν τὸ χάρισμα τοῦ λαλεῖν εὐθαρσῶς. Καὶ ἐδίδασκεν πρακτικῶς μὲν, ἀλλὰ πάντοτε εὐστόχως προκαλῶν τὴν συγκίνησιν τῶν ἀκουόντων καὶ τὴν τήρησιν τῶν λόγων αὐτοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ὑπῆρξεν ἄριστος ἐργάτης Κυρίου, πεποίθαμεν ὅτι ὁ Μισθοποδότης Κύριος θὰ κατατάξῃ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν, ἐν αὐλαῖς ὁσίων καὶ δικαίων». Διότι «**Μακάριος ὃν ἐξελέξω καὶ προσελάβου, κατασκηνώσει ἐν ταῖς αὐλαῖς Κυρίου**», κατὰ τὸν Προφητάνакта (Ψαλμ. 64). Καὶ εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ὁ πατὴρ Εὐσέβιος Καραγιώργος ὑπῆρξεν ὁ εὐτυχίσας νὰ ὑπηρετῇ ἐν αὐλαῖς τοῦ Ναοῦ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦτο καὶ δικαιοῦται καὶ τὰς αὐλὰς τῶν Οὐρανῶν.

Θ.Μ.

Μετέστη εἰς οὐρανοὺς ἡ εὐσεβεστάτη καὶ πιστὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνίστρια ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΣΑΜΙΣΗ, ἥτις ἐκτὸς τῆς μεγάλης αὐτῆς Πίστεως καὶ ἐμμονῆς πρὸς τὴν Πατρῶαν Παράδωσιν, ἐμπράκτως ἀπέδειξεν ὕφ' ὧν αἰσθημάτων ἦτο πεπληρωμένη ἡ εὐσεβὴς καρδιά της. Κατέλειπεν διὰ κληροδοτήματος αὐτῆς ἐν ἀκίνητον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καισαρίας καὶ Εβρου εἰς «Κολονάκι» ἵνα ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ σπουδάζουν εὐσεβεῖς νέοι τὴν ἱερὰν τῆς Θεολογίας Ἐπιστήμην πρὸς ἐνίσχυσιν οὕτω τοῦ ἐμφύχου δυναμικοῦ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Πέραν δὲ τούτων ὑπῆρξεν ἄκρως φιλόφρωνος μετὰ Ἱεροῦ πάθους πρὸς ἐπικουφίσιν τῶν πασχόντων καὶ ἐνδεῶν, ἐνῷ διέθεσεν τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ βίου αὐτῆς εἰς τὴν μοναχικὴν ζωὴν ὥστε ἐν μέσω ἱερῶν στοχασμῶν καὶ δεήσεων καὶ προσευχῶν νὰ ἐπικοινωνῇ μετὸν ἐν Τριάδι Κύριον καὶ Δεσπότην Θεόν.

Ὑπῆρξεν δὲ λεπτὴ κατὰ τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ὑγιᾶ σκέψιν διότι εἰς ὅλον τὸν βίον της ἐγνώριζεν τὰ ὅρια τῆς ἀνοχῆς, τῆς ἐπιεικείας καὶ τῆς ὑποχωρητικότητος καὶ πάντοτε ἐξήρχετο τοῦ στόματος αὐτῆς τό, «**ἄφες αὐτοῖς**» ὡς ἂν θλιβεραὶ περιστάσεις τῆς ζωῆς, ἐπίκραινεν τὴν ὥραϊαν καὶ εὐγενῆ καρδίαν της.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ μετὰ τὴν ἐκ τῶν κόσμου τούτου τοῦ ματαίου ὑπῆρξεν ὁσιακὴ. Ἦρεμος καὶ γαλιναία ἐξεμέτρησεν τὸ ζεῖν ἐφοδιασμένη βεβαίως δι' ὅλων τῶν σωστικῶν μέσων ἅτινα παρέχει ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐκφράζει τὴν βαθεῖαν καὶ εἰλικρινῆ θλίψιν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοιαύτης ὑποδειγματικῆς καὶ ἀξίας τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματος ἀδελφῆς καὶ εὐχεταί, ἐκ βαθέων, ὅπως ὁ «**Ὁ Κυριεύων ζωῆς καὶ θανάτου**», ἀναπαύσῃ τὴν μακαρίαν αὐτῆς ψυχὴν ἐν αὐλαῖς Ὁσίων καὶ Δικαίων, ἐνῷ ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ θὰ ἐπιτελέσῃ τὰ Ἱερὰ Αὐτῆς Μνημόσυνα καὶ θὰ καταγράψῃ, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γ.Φ.Τ., εἰς τὰ Δίπτυχα τῶν εὐεργετῶν καὶ Δωρητῶν αὐτοῦ, **ΤΟ ΤΙΜΙΟΝ ΑΥΤΗΣ ΟΝΟΜΑ**.

Τῆς ἀειμνήστου καὶ πεφιλημένης ἐν Χριστῷ ἀδελφῆς ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ ΤΣΑΜΙΣΗ εἴη αἰωνία ἡ Μνήμη.

Γεγονότα καὶ κρίσεις

ΜΟΝΟ ΑΔΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Διὰ τὴν τέλεσιν θρησκευτικοῦ γάμου, ὅπως ἀνακοίνωσε τὸ Ὑπουργεῖο Ἑσωτερικῶν, ἀπαιτεῖται ἀδεια μόνον τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου, καὶ ὄχι καὶ τοῦ Δημάρχου ἢ τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος.

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΠΟΝΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Δημοσιεύομεν ἀπόσπασμα τῆς ἀπὸ 15/28.9.1954 ποιμαντορικῆς ἐγκυκλίου, τοῦ ἀσιδήμου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, Κυροῦ Χρυσοστόμου Καβουρίδη, σχετικῶς μετὰ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ἐπίσημου δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ἔχουσα οὕτω:

Ἄλλ' ἴσως, νὰ μὴ γίνω πιστευτός, ἐὰν δηλώσω ὑμῖν, ὅτι μεταξὺ τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων ὁπαδῶν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, οἱ ἀγοράζοντες τὸ περιοδικὸν τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν εἰς ἅπαντα τὰ παραρτήματα, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Κέντρου, μόλις ἀριθμοῦνται εἰς πέντε -5- χιλιάδες, ὧν ἡ χρηματικὴ συνεισφορὰ ἐνίοτε δὲν ἐπαρκεῖ νὰ καλύψῃ καὶ τὰ ἐξοδα τῆς ἐκτυπώσεως τούτου. Καὶ ὅμως ὁ ἄνω παρουσιαζόμενος οὗτος ἀριθμὸς τῶν ἀγοραζόντων τό περιοδικὸν τοῦ Ἀγῶνος εἶναι ἀναμφισβήτητος, ἡ δὲ ἀδιαφορία καὶ ὀλιγωρία τῶν πολλῶν εἰς τὸ σημεῖον, τοῦτο εἶναι ἀδικαιολόγητος, καθ' ὅσον οὗτοι διὰ ταύτης, οὐ μόνον δὲν ὠφελοῦσιν ἑαυτοὺς, ἀλλὰ ζημιοῦσιν καὶ τὸν Ἀγῶνα.

Τούτου ἕνεκα δικαίως θλίβεται ἡ καρδιά ἡμῶν, ἐπὶ τῇ ἀδιαφορίᾳ ταύτῃ τῶν Χριστιανῶν περὶ τὸ ἡμετερον περιοδικὸνὅπερ ἀφίνει πολλάκις καὶ σημαντικὰ ἐλλείματα εἰς τὸ Ταμεῖον.....

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀξίων Ἐστίν, 15/28.9.1954

— Ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος

Σημ: περιπτύει πᾶν ἕτερον σχόλιον δι' ὅσας ταλαιπωρίας ἀντιδράσεως ὑφίσταται κατὰ τὴν κυκλοφορίαν του, τὸ μόνον ἐπὶ 60ετίαν Ἐπίσημον ὄργανον τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἄλλοτε μὲν διὰ τῆς περιφρνήσεως καὶ παραγνωρίσεως αὐτοῦ, ἄλλοτε δὲ δι' ἐμβολίμων παρεμφερῶν περιοδικῶν, παρ' ἐκδοτῶν πρὸς ἴδιον αὐτῶν ὄφελος.

ΜΝΗΜΗ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ ΙΕΡΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΔΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΩ— ΜΕΝΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ

Κατόπιν Ἐγκυκλίου Διαταγῆς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου, ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γ.Ο.Χ. Δράμας Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Ἱερὸν καὶ σεμνὸν Σνημόσυνον ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἐξήκοντα ἐτῶν ἀπὸ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἐκρίζωσιν τοῦ ἀπ' αἰώνων κατοίκων Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ Ἱεροῦ Μνημόσυνου διὰ τὸν φονευθέντα καὶ ἀπολεσθέντα τῶν σκλαβωμένων ἤδη πατρίδων, τὸ πυκνὸν καὶ πιστὸν Ἐκκλησίασμα ἀποτελούμενον κατὰ πλειοψηφίαν ἀπὸ πρόσφυγας Μικρασιάτας, Ποντίους Θράκας, Ρωοῦται ἤκουε μὲ βαθεῖαν καὶ μὲ δάκρυα συγκινήσεων τὸν ὁμιλῶντα Ἱεουργὸν π. Μιχαὴλ ὁστις ὑπῆρξε καὶ αὐτόπτης μάρτης τοῦ μαρτυρίου Μητροπολίτου Σμύρνης Χρυσοστόμου ἰδόντον τὸν μαινόμενον τουρκικὸν ὄχλον, καὶ τὰς ἐπομένας ἡμέρας τὰς φονικὰς ἐπιθέσεις τῶν Τούρκων ἐναντίον παντὸς Ἑλληνικοῦ τὴν τὴν πυρπόλησιν τῆς Σμύρνης καὶ τὴν θάλασσαν πλήρει πλέον τῶν πτωμάτων κύριων γυναικῶν διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν ἀτίμωσιν. Διὰ τὸ χρονικὸν τῆς καταστροφῆς τῆς Σμύρνης καὶ ἐν γένει τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἶπεν ὅτι εἶναι ἡ δευτέρα καταστροφὴ καὶ ἀπώλεια τοῦ Χριστιανικοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὴν πτῶσιν τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων κατὰ τὴν 29ην Μαΐου τοῦ 1453 ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ἐμνημόνευσεν ἀνωγύμως τοὺς σφαγιασθέντας Κληρικοὺς Λαϊκοὺς καὶ Στρατιωτικοὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, δεδομένου ὅτι 35 χιλιάδες στρατιωτικοῦ ἐφονεύθησαν κατὰ τὴν ἀτυχῆ ἐκστρατείαν ταύτην, καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς δεήσεως ἐμνημόνευσεν μόνον ἓν ὄνομα ἑνὸς θανατωθέντος βρέφους, ὀνόματι Γερμανός. Διὰ τὸ βρέφος αὐτὸ εἶπεν ὅτι εἰς τὰ πυκνὰ δάση τοῦ μαρτυρικοῦ Ἑλληνικοῦ Πόντου κατὰ τὰ δεινὰ πολεμικὰ ἔτη 1915 καὶ ἕως 1922 ἐταλεπωρεῖτο δεινῶν ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς ὁ ὁποῖος διὰ νὰ σώζεται ἀπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ Τούρκου κατέφευγεν εἰς τὰ δάση προστατευόμενον ἀπὸ ὀπλισμένους ἀντάρτας. Εἰς τὴν φάσιν ταύτην τουρκικὰ στρατεύματα ἠρεύουν τὰ δάση διὰ τὴν σύλληψιν τῶν κρυπτομένων καὶ εἰς μίαν τοιαύτην ἔρευναν τὸ βρέφος αὐτὸ ἐκλαίε γοερῶς ὁπότε τὸ ἐπνίξαν διὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ Ἀσιάτου ὁ ταλαιπωρούμενος Ἑλληνισμὸς καὶ ἐσώθη ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἦλθεν εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα, καὶ ἐπειδὴ ὅλα αὐτὰ ἦσαν μία πολὺκλαυστη δοκιμασία πρέπει νὰ εὐρισκώμεθα ἐν μετανείᾳ πάντοτε τὸ Αἰωνία ἡ Μνήμη τὸ ἔψαλε ὅλο τὸ Ἐκκλησίασμα.

+ Πρωθιερεὺς Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλος
Γ. Παπανδρέου 4)

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Ἡ ὑλικὴ ἄνεσις καὶ ἐγωϊστικὴ στάσις εἶναι πῶσις πρὸς τὸ κενόν, ποὺ σκοτίζουν τὸν νοῦν μας, ποὺ θολώνουν τὴν σκέψι μας καὶ δὲν νοιώθουμε τίποτε ἀπὸ τὴν Θεία παρουσία στὴν ζωὴ μας. Καὶ τότε ὁ Θεὸς περιμένει μὲ ὑπομονὴ τὴν εἰλικρινὴ μετάνοια μας: «Γίνεσθε ἔτοιμοι ὅτι ἡ ὥρα οὐ δοκεῖται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται» (Ματθ. 24/44). Ὁ δρόμος τῆς μετανοίας εἶναι ἀπόλυτα ἐλεύθερος, ἂν θέλῃς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς. Πίσις δὲν ἀσκέϊται σὲ κανένα. Ὅποιος θέλει μένει ἐκεῖ ποὺ εἶναι, κι ὅποιος ἄλλος θέλει μπορεῖ νὰ μετακινηθῇ καὶ ν' ἀλλάξῃ πορεία. Αὐτὴ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τραγικὴ, γιατί κλείνει μέσα τῆς εὐθύνης τῆς ἐκλογῆς.

Ἡ ἀβίαστη προτίμησις τῆς πορείας μας ἀποκλείει τὸ ἀνεύθυνο τῶν πράξεων μας, γιατί καὶ τὸ ἀμετακίνητο ἀπὸ τὴν παλῇ θέσι τῆς ἁμαρτίας εἶναι εἶδος ἐλεύθερης ἐκλογῆς. Ἄς προσφέρουμε στὸν Χριστὸ μας ὥριμο τὸν καρπὸ τῆς μετανοίας μας, κι ἂς ἀκούσουμε τὴν φιλικὴ φωνὴ Του νὰ μᾶς καλῇ κοντά Του: «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κ' ἀγῶ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. 11/28).

ΑΣ ΔΙΑΛΥΣΟΥΜΕ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ...

Ἡ προπατορικὴ ἁμαρτία τῆς ἀνυπακοῆς ἔφερε σὲ ρῆξι τὶς σχέσεις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Ὁ μαρτυρικὸς θάνατος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ὑπερτάτη ὑπακοὴ στὸ Θεῖο θέλημα, γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Χριστὸς ἦπε ξέχειλο τὸ ποτῆρι τοῦ πόνου, στὸν κῆπο τῆς Γεσθημανῆ γιὰ χάρι μας.

Ἦπε τὸ ἀντίδοτο τῆς ἁμαρτίας καὶ μᾶς ἔσωσε ἀπὸ τὴν φθορὰ τῆς πονηρίας. Μακριὰ του εἴμαστε ἐφήμεροι, κοντά του γινόμαστε αἰώνιοι. Ἄς τὸν πλησιάσουμε. Μᾶς περιμένει γεμάτος φῶς καὶ ἀγάπη. Ὁ Χριστιανὸς μπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ. Αὐτὸ ποὺ περίμενα ἦρθε. Εἶναι τὸ φῶς. Ὁ Χριστὸς μπῆκε στὴν ζωὴ μας καὶ τὴν κυβερνᾷ. Τὸ σκοτάδι διαλύθηκε.

... ΟΡΑΤΟΤΗΣ ΜΗΔΕΝ...

«ψευδολόγων ἀνθρώπων ἔλεγχος ἐστὶ τὰ πράγματα», δηλαδὴ τοὺς ψεῦτες τοὺς ξεσκεπάζουν τὰ γεγονότα. Μερικοὶ δυστυχῶς προσπαθοῦν νὰ ταυτίσουν τὸ συμφέρον τους, τὴν ιδιοτελεία τους, τὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ μας μὲ τὸ «θέλημα τοῦ Θεοῦ» ὥστε, ἡ παραμικρὴ ἐπικρίσις ἐναντίον τῆς πρώτης νὰ ἰσοδυναμῇ μὲ ἀνυπακοὴ στὸ δεῦτερο δηλαδὴ στὸ «θέλημα τοῦ Θεοῦ». Ἡ χρησιμότης τοῦ «Θείου» στὴν ἀπάτη τους, στὴν ἀγυρτεία τους αὐτὴ εἶναι ἀντιχριστιανικὴ καὶ ἀπαράδεκτη. Ὅλοι αὐτοὶ ἐνσυνείδητα ἀλλοιώνουν τὴν ἀλήθειαν, παραποιοῦν λόγους καὶ γεγονότα, πολεμοῦν μὲ μανίαν κάθε νόμιμον, ἠθικόν, εὐσεβεῖς καὶ χριστιανικόν, καὶ ἀποπροσανατολίζουν τὸν ἀγνὸν λαὸν μας, καταντήσαντες τὴν Ὁρθόδοξον ἐκκλησίαν μας «ἐμπορικὸν οἶκον». Ἄς προσέξουν γιατί οἱ ἱεροὶ κανόνες τιμωροῦν!

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280

Ὁ Πρόεδρος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμᾶς	100.—
»	»	200.—
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐτησίᾳ δολλάρια	20.—

Τιμὴ Φύλλο δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982